Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentoinnin apuväline eikä sillä ole oikeudellista vaikutusta. Unionin toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä. Säädösten todistusvoimaiset versiot on johdanto-osineen julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä ja ne ovat saatavana EUR-Lexissä. Näihin virallisiin teksteihin pääsee suoraan tästä asiakirjasta siihen upotettujen linkkien kautta.

►B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2016/2341,

annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,

ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta

(uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(EUVL L 354, 23.12.2016, s. 37)

sellaisena kuin se on muutettuna seuraavilla:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►M1	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2023/2864, annettu 13 päivänä joulukuuta 2023	L 2864	1	20.12.2023

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2016/2341,

annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,

ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta

(uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä säädetään ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten (jäljempänä ’lisäeläkelaitokset’), toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan lisäeläkelaitoksiin. Jos kansallisen oikeuden mukaan lisäeläkelaitoksilla ei ole oikeushenkilöyttä, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä joko niihin lisäeläkelaitoksiin tai, jollei 2 kohdasta muuta johdu, niihin hyväksyttyihin yhteisöihin, jotka vastaavat kyseisten lisäeläkelaitosten johtamisesta ja hallinnoinnista ja toimivat niiden puolesta.

2. Tätä direktiiviä ei sovelleta

a) sosiaaliturvajärjestelmiä hallinnoiviin laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 883/2004 ([1]) ja (EY) N:o 987/2009 ([2]) soveltamisalaan;

b) laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2009/65/EY ([3]), 2009/138/EY, 2011/61/EU ([4]), 2013/36/EU ([5]) ja 2014/65/EU ([6]) soveltamisalaan;

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 166, 30.4.2004, s. 1).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) No 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

([5]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

([6]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

▼B

c) laitoksiin, jotka toimivat jakoperiaatteella;

d) laitoksiin, joissa rahoittavien yritysten työntekijöillä ei ole laillista oikeutta etuuksiin ja joissa rahoittava yritys voi milloin tahansa lunastaa varat takaisin täyttämättä välttämättä eläke-etuuksien maksamista koskevia velvoitteitaan;

e) yrityksiin, jotka muodostavat kirjanpidollisia varauksia maksaakseen työntekijöilleen eläke-etuuksia.

3 artikla

Soveltaminen sosiaaliturvajärjestelmiä hoitaviin lisäeläkelaitoksiin

Lisäeläkelaitokset, jotka hoitavat myös sellaisia pakollisia työeläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan asetusten (EY) N:o 883/2004 ja (EY) N:o 987/2009 piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan ei-pakollisia, ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan osalta. Tällöin vastuut ja vastaavat varat on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista eikä niitä saa siirtää sellaisiin pakollisiin eläkejärjestelmiin, joiden katsotaan olevan sosiaaliturvajärjestelmiä, tai päinvastoin.

4 artikla

Vapaaehtoinen soveltaminen direktiivin 2009/138/EY piiriin kuuluviin laitoksiin

Kotijäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tämän direktiivin 9–14 artiklan, 19–22 artiklan, 23 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 24–58 artiklan säännöksiä direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i–iii alakohdassa sekä b alakohdan ii–iv alakohdassa tarkoitettujen henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan. Tällöin kaikki ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa vastaavat varat ja vastuut on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista ja niitä on johdettava ja hallinnoitava ja ne on järjesteltävä erillään muista henkivakuutusyritysten toiminnoista ilman siirtomahdollisuutta.

Tämän artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa ja vain siltä osin kuin se koskee henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintoja, henkivakuutusyrityksiin ei sovelleta direktiivin 2009/138/EY 76–86 artiklaa, 132 artiklaa, 134 artiklan 2 kohtaa, 173 artiklaa, 185 artiklan 5, 7 ja 8 kohtaa eikä 209 artiklaa.

Kotijäsenvaltion on varmistettava, että joko toimivaltaiset viranomaiset tai direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvien henkivakuutusyritysten valvonnasta vastaavat viranomaiset tarkastavat osana valvontatehtäväänsä, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevat liiketoiminnot on erotettu selkeästi muista liiketoiminnoista.

▼B

5 artikla

Pienet lisäeläkelaitokset ja lakisääteiset järjestelmät

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tätä direktiiviä tai osia siitä 32–35 artiklaa lukuun ottamatta sellaiseen niiden alueella rekisteröityyn tai hyväksyttyyn lisäeläkelaitokseen, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä alle 100 jäsentä. Jollei 2 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, kyseisille lisäeläkelaitoksille on kuitenkin annettava oikeus soveltaa tätä direktiiviä vapaaehtoisesti. Sitä, mitä 11 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan. Jäsenvaltioiden on sovellettava 19 artiklan 1 kohtaa ja 21 artiklan 1 ja 2 kohtaa kaikkiin sellaisiin alueellaan rekisteröityihin tai hyväksyttyihin lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä yli 15 jäsentä.

Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa 1–8 artiklaa, 19 artiklaa ja 32–35 artiklaa laitoksiin, jotka tarjoavat ammatillisia lisäeläkkeitä yhtiöjärjestyksen mukaisesti, kansallisen lain nojalla ja viranomaisen takaamina.

6 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

1) ’ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalla laitoksella’ tai ’lisäeläkelaitoksella’ laitoksen oikeudellisesta muodosta riippumatta laitosta, joka toimii rahastointiperiaatteella, joka on perustettu erillään rahoittavista yrityksistä tai toimialoista ja jonka tehtävänä on tarjota työhön perustuvia eläke-etuuksia sopimuksen tai sovitun sitoumuksen perusteella, jotka on tehty

   a) yksilöllisesti tai keskitetysti työnantajan (työnantajien) ja työntekijän (työntekijöiden) tai näiden edustajien välillä, tai

   b) yksilöllisesti tai keskitetysti itsenäisten ammatinharjoittajien kanssa kotijäsenvaltioiden ja vastaanottavien jäsenvaltioiden oikeuden mukaisesti,

   ja jonka toiminta johtuu suoraan tästä tehtävästä;

2) ’eläkejärjestelmällä’ sopimusta, muuta perustamiskirjaa (”trust deed”) tai sääntöjä, jossa tai joissa määritellään myönnettävät eläke-etuudet ja niiden myöntämisedellytykset;

3) ’rahoittavalla yrityksellä’ yritystä tai muuta elintä, joka toimii työnantajana tai itsenäisenä ammatinharjoittajana tai näiden yhdistelmänä ja joka tarjoaa eläkejärjestelmää tai suorittaa maksuosuuksia lisäeläkelaitokselle, riippumatta siitä, onko yrityksen tai elimen osana tai muodostaako sen yksi tai useampi oikeushenkilö tai luonnollinen henkilö;

4) ’eläke-etuuksilla’ etuuksia, jotka suoritetaan eläkkeelle siirtymisen tai odotettavissa olevan eläkkeelle siirtymisen perusteella, tai kyseisten etuuksien lisäksi ja niitä täydentävänä kuoleman tai työkyvyttömyyden tapauksessa tai työskentelyn keskeytyessä maksettavia etuuksia taikka sairaustapauksessa, varojen puutteessa tai kuolemantapauksessa myönnettäviä lisätukia tai palveluja; eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan mahdollistamiseksi näitä etuuksia voidaan maksaa koko jäljellä olevan elinajan, määräaikaisesti, kertasuorituksena tai näiden maksutapojen yhdistelminä;

▼B

5) ’jäsenellä’ henkilöä, joka on aiemman tai nykyisen ammatillisen toimintansa perusteella oikeutettu eläke-etuuksiin eläkejärjestelmän määräysten mukaisesti ja joka ei ole etuudensaaja tai mahdollinen jäsen;

6) ’etuudensaajalla’ henkilöä, joka nauttii eläke-etuuksia;

7) ’mahdollisella jäsenellä’ henkilöä, jolla on oikeus liittyä eläkejärjestelmään;

8) ’toimivaltaisella viranomaisella’ kansallista viranomaista, joka on nimetty hoitamaan tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviä;

9) ’biometrisillä riskeillä’ kuolemaan, työkyvyttömyyteen ja pitkäikäisyyteen liittyviä riskejä;

10) ’kotijäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, jossa lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty ja jossa sen keskushallinto sijaitsee 9 artiklan mukaisesti.

11) ’vastaanottavalla jäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan rahoittavan yrityksen ja jäsenten tai etuudensaajien väliseen suhteeseen;

12) ’siirtävällä lisäeläkelaitoksella’ lisäeläkelaitosta, joka siirtää kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityyn tai hyväksyttyyn lisäeläkelaitokseen;

13) ’vastaanottavalla lisäeläkelaitoksella’ lisäeläkelaitosta, joka vastaanottaa kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröidyltä tai hyväksytyltä lisäeläkelaitokselta;

14) ’säännellyllä markkinalla’ direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 21 alakohdassa määriteltyä säänneltyä markkinaa;

15) ’monenkeskisellä kaupankäyntijärjestelmällä’ direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 22 alakohdassa määriteltyä monenkeskistä kaupankäyntijärjestelmää;

16) ’organisoidulla kaupankäyntijärjestelmällä’ direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 23 alakohdassa määriteltyä organisoitua kaupankäyntijärjestelmää;

17) ’pysyvällä välineellä’ sellaista välinettä, jonka avulla jäsen tai etuudensaaja voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että ne ovat saatavilla myöhempää käyttöä varten ja tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen jäljentämisen muuttumattomina;

18) ’keskeisellä toiminnolla’ hallintojärjestelmään kuuluvaa valmiutta suorittaa käytännön tehtäviä, joihin kuuluvat riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja aktuaaritoiminto;

▼B

19) ’rajatylittävällä toiminnalla’ sellaisen eläkejärjestelmän hallinnointia, jossa rahoittavan yrityksen sekä asianomaisten jäsenten ja etuudensaajien väliseen suhteeseen sovelletaan jonkin muun jäsenvaltion kuin kotijäsenvaltion ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta.

7 artikla

Lisäeläkelaitoksen toiminta

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset rajoittavat toimintansa eläke-etuuksiin liittyviin sekä tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Jos henkivakuutusyritys hallinnoi ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintojaan 4 artiklan mukaisesti pitäen niihin liittyvät varat ja vastuut erillään muista liiketoiminnoista, kyseiset varat ja vastuut rajoitetaan eläke-etuuksiin liittyviin sekä suoraan tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Yleisenä periaatteena on, että lisäeläkelaitosten on tapauksen mukaan otettava huomioon tavoite taata toiminnassaan riskien ja etujen oikeudenmukainen jakautuminen sukupolvien välillä.

8 artikla

Rahoittavan yrityksen ja lisäeläkelaitoksen erottaminen oikeudellisesti toisistaan

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoittava yritys ja niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos on erotettu oikeudellisesti toisistaan, jotta rahoittavan yrityksen mahdollisessa konkurssissa lisäeläkelaitoksen varat on suojattu jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.

9 artikla

Rekisteröinti tai hyväksyminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen on rekisteröinyt kansalliseen rekisteriin tai hyväksynyt kaikki ne lisäeläkelaitokset, joiden keskushallinto sijaitsee niiden alueella.

Keskushallinnon sijaintipaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa lisäeläkelaitoksen keskeiset strategiset päätökset tehdään.

2. Jos kyseessä on 11 artiklan mukaisesti harjoitettu rajatylittävä toiminta, rekisterissä on myös ilmoitettava jäsenvaltiot, joissa lisäeläkelaitos toimii.

3. Rekisteritiedot on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka julkistaa ne verkkosivustollaan.

10 artikla

Toimintaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksyttyjen lisäeläkelaitosten osalta, että

▼B

a) lisäeläkelaitos on ottanut käyttöön eläkejärjestelmien toimintaa koskevat asianmukaisesti asetetut säännöt;

b) jos rahoittava yritys takaa eläke-etuuksien maksamisen, se sitoutuu säännölliseen rahoitukseen.

2. Jäsenvaltiot voivat toissijaisuusperiaate ja kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien tarjoamien eläke-etujen laajuus huomioon ottaen säätää, että jäsenille tarjotaan lisäetuutena mahdollisuutta pitkäikäisyyteen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien ja perhe-eläkkeen kattamiseen sekä takuita maksettujen osuuksien palauttamista varten, jos työnantajat ja työntekijät tai heidän edustajansa niin sopivat.

11 artikla

Rajatylittävä toiminta ja rajatylittävät menettelyt

1. Jäsenvaltioiden on sallittava alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen harjoittaa rajatylittävää toimintaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta eläkejärjestelmien järjestämistä koskevan kansallisen sosiaali- ja työoikeuden soveltamista, pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten tulokset mukaan lukien. Jäsenvaltioiden on myös sallittava, että niiden alueella sijaitsevat yritykset rahoittavat lisäeläkelaitoksia, jotka aikovat harjoittaa tai harjoittavat rajatylittävää toimintaa.

2. Lisäeläkelaitos, joka aikoo harjoittaa rajatylittävää toimintaa ja vastaanottaa rahoitusta rahoittavalta yritykseltä, tarvitsee ennakolta annettavan hyväksymisen kotijäsenvaltionsa asianmukaiselta toimivaltaiselta viranomaiselta.

3. Lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava aikomuksestaan harjoittaa rajatylittävää toimintaa kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että lisäeläkelaitokset toimittavat ilmoituksensa yhteydessä seuraavat tiedot:

a) vastaanottavan jäsenvaltion tai vastaanottavien jäsenvaltioiden nimi, jonka tarvittaessa rahoittava yritys ilmoittaa;

b) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;

c) rahoittavaa yritystä varten hallinnoitavan eläkejärjestelmän pääpiirteet.

4. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toimitetaan 3 kohdan mukainen ilmoitus ja se ei ole tehnyt perusteltua päätöstä siitä, että lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne tai taloudellinen tila taikka lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus eivät täytä aiotulle rajatylittävälle toiminnalle asetettuja vaatimuksia, kyseisen toimivaltaisen viranomaisen on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun se saa kaikki 3 kohdassa tarkoitetut tiedot, toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja ilmoitettava asiasta lisäeläkelaitokselle.

▼B

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu perusteltu päätös on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa kaikkien 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta.

5. Jos kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei toimita 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, sen on perusteltava kieltäytymisensä kyseiselle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa näiden tietojen vastaanottamisesta. Tietojen toimittamatta jättäminen on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

6. Rajatylittävää toimintaa harjoittaviin lisäeläkelaitoksiin sovelletaan niitä IV osastossa tarkoitettuja tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia, jotka vastaanottava jäsenvaltio on asettanut niiden mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien suhteen, joita kyseinen rajatylittävä toiminta koskee.

7. Ennen kuin lisäeläkelaitos ryhtyy harjoittamaan rajatylittävää toimintaa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kuuden viikon kuluessa 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti yrityksen rahoittamaa järjestelmää täytyy hallinnoida vastaanottavassa jäsenvaltiossa, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.

8. Lisäeläkelaitos voi ryhtyä harjoittamaan rajatylittävää toimintaa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten ja 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten mukaisesti saatuaan 7 kohdassa tarkoitetun tiedonannon tai, jos se ei saa kotijäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta tiedonantoa, 7 kohdassa säädetyn ajan päättyessä.

9. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kaikista vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten merkittävistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa järjestelmän ominaisuuksiin siltä osin kuin se koskee rajatylittävää toimintaa, sekä 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten merkittävistä muutoksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.

10. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on valvottava, noudattaako lisäeläkelaitos toiminnassaan 7 kohdassa tarkoitettuja ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksia sekä vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia. Jos tämän valvonnan seurauksena paljastuu määräystenvastaisuuksia, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta välittömästi kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on yhteistyössä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että lisäeläkelaitos lopettaa havaitun rikkomisen.

▼B

11. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä huolimatta tai kotijäsenvaltion asianmukaisten toimenpiteiden puuttumisen vuoksi lisäeläkelaitos jatkaa vastaanottavan jäsenvaltion sovellettavien ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevien sosiaali- ja työoikeuden määräysten tai 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten rikkomista, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä määräystenvastaisuuksista rankaisemiseksi tai niiden lopettamiseksi myös estämällä, jos se on ehdottoman tarpeellista, lisäeläkelaitosta toimimasta vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittavaa yritystä varten.

12 artikla

Rajatylittävät siirrot

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat vastaanottavaan lisäeläkelaitokseen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtävän lisäeläkelaitoksen jäljelle jäävät jäsenet ja etuudensaajat tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen olemassa olevat jäsenet ja etuudensaajat eivät joudu vastaamaan siirron kustannuksista.

3. Siirron edellytyksenä on ennakolta saatava hyväksyntä

a) asianomaisten jäsenten enemmistöltä ja asianomaisten etuudensaajien enemmistöltä tai tapauksen mukaan näiden edustajien enemmistöltä. Enemmistö määritellään kansallisen oikeuden mukaisesti. Siirtävän lisäeläkelaitoksen on annettava tiedot siirron ehdoista asianomaisten jäsenten ja etuudensaajien saataville ja tapauksen mukaan heidän edustajiensa saataville hyvissä ajoin ennen 4 kohdassa tarkoitetun hakemuksen jättämistä; ja

b) tapauksen mukaan rahoittavalta yritykseltä.

4. Eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen siirtäminen kokonaan tai osittain siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välillä edellyttää vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antamaa hyväksymistä, jonka se antaa sen jälkeen, kun siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on antanut ennakkosuostumuksensa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen on esitettävä siirron hyväksymistä koskeva hakemus. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen hyväksyy tai hylkää hakemuksen ja toimittaa päätöksensä vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitetun siirron hyväksymistä koskevan hakemuksen on sisällettävä seuraavat tiedot:

a) siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välinen kirjallinen sopimus, jossa täsmennetään siirron ehdot;

b) eläkejärjestelmän keskeisten ominaispiirteiden kuvaus;

▼B

c) siirrettävien vastuiden tai vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen kuvaus;

d) siirtävän ja vastaanottavan lisäeläkelaitoksen nimet ja keskushallintojen sijaintipaikat sekä jäsenvaltiot, joissa kukin lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty;

e) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;

f) todiste 3 kohdassa tarkoitetusta ennakkohyväksynnästä;

g) tapauksen mukaan niiden jäsenvaltioiden nimet, joiden ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään.

6. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 4 kohdassa tarkoitetun hakemuksen siirtävän lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle viipymättä sen vastaanotettuaan.

7. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,

a) onko vastaanottava lisäeläkelaitos toimittanut kaikki 5 kohdassa tarkoitetut tiedot;

b) ovatko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne ja taloudellinen tila sekä vastaanottavan lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus aiotulle siirrolle asetettujen vaatimusten mukaisia;

c) turvataanko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen ja järjestelmän siirretyn osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti siirron aikana ja sen jälkeen;

d) onko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen vakuutustekninen vastuuvelka täysimääräisesti rahastoitu siirron ajankohtana, kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan; ja

e) ovatko siirrettävät varat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.

8. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,

a) turvataanko eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen osittaisen siirron tapauksessa järjestelmän jäljelle jääneen osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti;

b) ovatko jäsenten ja etuudensaajien yksilölliset etuudet vähintään samat siirron jälkeen;

▼B

c) ovatko siirrettävää eläkejärjestelmää vastaavat varat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.

9. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 8 kohdassa tarkoitetun arvioinnin tulokset kahdeksan viikon kuluessa 6 kohdassa tarkoitetun hakemuksen vastaanottamisesta, jotta vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi tehdä 4 kohdassa tarkoitetun päätöksen.

10. Jos hyväksymistä koskeva hakemus hylätään, vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on perusteltava hylkääminen 4 kohdassa tarkoitetun kolmen kuukauden määräajan kuluessa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hylkäämispäätös tai toimimatta jättäminen on voitava saattaa vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

11. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 4 kohdassa tarkoitetusta päätöksestä kahden viikon kuluessa tämän päätöksen tekemisestä.

Kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan, siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava myös vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti eläkejärjestelmää täytyy hallinnoida, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Ilmoitus on tehtävä neljän viikon kuluessa.

Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava nämä tiedot vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle yhden viikon kuluessa niiden vastaanottamisesta.

12. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos on vastaanottanut 4 kohdassa tarkoitetun luvan hyväksymistä koskevan päätöksen tai jos se ei ole saanut kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselta viranomaiselta päätöstä koskevia tietoja 11 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetyssä määräajassa, vastaanottava lisäeläkelaitos voi ryhtyä hallinnoimaan eläkejärjestelmää.

13. Jos siirtävän tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toimissa sovelletuista menettelyistä tai toimien sisällöstä, mukaan lukien rajatylittävää siirtoa koskevan hakemuksen hyväksymis- tai hylkäämispäätös, taikka tämän viranomaisen toimimatta jättämisestä syntyy erimielisyyksiä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan toisen kohdan c alakohdan mukaisesti toimia neuvoa-antavana sovittelijana toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä tai omasta aloitteestaan.

14. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos harjoittaa rajatylittävää toimintaa, sovelletaan 11 artiklan 9, 10 ja11 kohtaa.

▼B

II OSASTO

MÄÄRÄLLISET VAATIMUKSET

13 artikla

Vakuutustekninen vastuuvelka

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset muodostavat koko ajan kaikkiin eläkejärjestelmiinsä nähden niiden olemassa olevien eläkesopimusten rahoituksellisia sitoumuksia vastaavat riittävät vastuut.

2. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset, silloin kun ne tarjoavat suojan biometristen riskien varalle tai takaavat joko sijoituksen tuottavuuden tai tietyn etuuksien tason, muodostavat kaikkien tällaisten eläkejärjestelmien osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan.

3. Vakuutustekninen vastuuvelka on laskettava vuosittain. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia, että se lasketaan kolmen vuoden välein, jos lisäeläkelaitos toimittaa jäsenille tai toimivaltaiselle viranomaiselle todistuksen tai selvityksen välivuosina tapahtuneista muutoksista. Todistuksesta tai selvityksestä on käytävä ilmi vakuutusteknisen vastuuvelan mukautettu kehitys ja katettavissa riskeissä tapahtuneet muutokset.

4. Vakuutusmatemaatikon tai muun kyseisen alan asiantuntijan, esimerkiksi tilintarkastajan, jos se on sallittu kansallisessa oikeudessa, on laskettava ja vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien perusteella vakuutustekninen vastuuvelka seuraavia periaatteita noudattaen:

a) vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärä lasketaan riittävän varovaisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki etuuksia ja maksuosuuksia koskevat sitoumukset lisäeläkelaitoksen eläkejärjestelyjen mukaisesti. Vastuuvelan on sekä oltava riittävä etuudensaajille jo maksettavien eläkkeiden ja etuuksien maksamiseksi vastakin että vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista syntyviä sitoumuksia. Myös taloudelliset ja vakuutusmatemaattiset olettamukset vastuiden arvioimiseksi on valittava varovaisuutta noudattaen, ottaen tarvittaessa huomioon kohtuullinen marginaali epäedullisten poikkeamien osalta;

b) käytettävä enimmäiskorkokanta valitaan varovaisuutta noudattaen ja vahvistetaan kotijäsenvaltion mahdollisten asianomaisten sääntöjen mukaisesti. Tämä varovainen korkokanta määritetään ottaen huomioon

   i) lisäeläkelaitoksen vastaavien varojen tuotto ja sijoitusten ennustettu tuotto;

   ii) korkealaatuisten joukkovelkakirjalainojen, valtion joukkovelkakirjalainojen, Euroopan vakausmekanismin joukkovelkakirjalainojen, Euroopan investointipankin (EIP) joukkovelkakirjalainojen tai Euroopan rahoitusvakausvälineen joukkovelkakirjalainojen markkinatuotto; tai

   iii) i ja ii alakohdan yhdistelmä;

▼B

c) vakuutusteknisen vastuuvelan arvioinnissa käytettyjen biometristen taulukoiden on perustuttava varovaisuusperiaatteeseen, jolloin otetaan huomioon jäsenryhmien ja eläkejärjestelmien tärkeimmät erityispiirteet, erityisesti asiaan liittyvien riskien odotetut muutokset;

d) vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmän ja -perusteiden on yleensä oltava samat tilikaudesta toiseen. Niiden muuttaminen voi kuitenkin olla perusteltua, jos olettamusten perustana oleva lainsäädäntö taikka väestörakenteellinen tai taloudellinen tilanne muuttuu.

5. Kotijäsenvaltio voi asettaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiselle täydentäviä yksityiskohtaisempia vaatimuksia, joiden tarkoituksena on varmistaa, että jäsenten ja etuudensaajien edut suojataan asianmukaisesti.

14 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvelan rahastointi

1. Kotijäsenvaltion on edellytettävä, että kullakin lisäeläkelaitoksella on aina riittävästi asianmukaisia varoja kaikkia sen hallinnoimia eläkejärjestelmiä koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.

2. Kotijäsenvaltio voi sallia, että lisäeläkelaitoksen varat ovat rajoitetun ajan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittämättömät. Tällaisessa tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että lisäeläkelaitos tekee konkreettisen ja toteuttamiskelpoisen aikataulutetun tervehdyttämissuunnitelman sen varmistamiseksi, että 1 kohdan vaatimus jälleen täyttyy. Suunnitelmaa koskevat seuraavat edellytykset:

a) lisäeläkelaitoksen on laadittava konkreettinen ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma koko vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarvittavien varojen määrän palauttamiseksi määräajassa. Suunnitelman on oltava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla ja/tai sille on saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä;

b) suunnitelmaa laadittaessa on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen tilanne, erityisesti varojen ja vastuiden vastaavuus (”asset-liability”), riskiprofiili, maksuvalmiussuunnitelma, eläke-etuuksien saamiseen oikeutettujen jäsenten ikärakenne, perusteilla olevat järjestelmät ja vailla rahastointia olevien tai osittaiseen rahastointiin perustuvien järjestelmien muuttaminen täysin rahastoiduiksi järjestelmiksi;

c) jos eläkejärjestelmä puretaan tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ajan kuluessa, lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Lisäeläkelaitoksen on laadittava suunnitelma siitä, miten se aikoo siirtää tämän järjestelmän varat sekä vastaavat vastuut toiselle lisäeläkelaitokselle, vakuutusyritykselle tai muulle asianmukaiselle elimelle. Suunnitelma on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja suunnitelman pääsisältö on toimitettava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saataville luottamuksellisuusperiaatteen mukaisesti.

▼B

3. Jos kyseessä on rajatylittävä toiminta, vakuutustekninen vastuuvelka on katettava täysin ja jatkuvasti kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien osalta. Jos tämä edellytys ei täyty, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä puututtava asiaan ja vaadittava lisäeläkelaitosta vahvistamaan välittömästi asianmukaiset toimenpiteet ja toteuttamaan ne viipymättä siten, että jäsenillä ja etuudensaajilla on riittävä suoja.

15 artikla

Lakisääteiset omat varat

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että jos lisäeläkelaitos itse eikä rahoittava yritys takaa biometrisen riskin, sijoitustoiminnan tuoton tai etuuksien tietyn tason, eläkejärjestelmiä hallinnoivilla lisäeläkelaitoksilla on jatkuvasti puskurina toimivia ylimääräisiä varoja, jotka ylittävät vakuutusteknisen vastuuvelan. Puskurin koon on oltava riskityypin ja sijoitussalkun mukainen kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien järjestelmien osalta. Näitä varoja ei saa sitoa ennakoituihin vastuisiin, vaan ne toimivat varmuuspääomana, joilla puskuroidaan odotettujen ja toteutuneiden kulujen ja tuottojen eroja.

2. Ylimääräisten varojen vähimmäismäärän laskemiseen sovelletaan 16, 17 ja 18 artiklassa säädettyjä sääntöjä.

3. Se, mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä jäsenvaltioita vaatimasta alueellaan sijaitsevilta lisäeläkelaitoksilta lakisääteisiä omia varoja tai säätämästä yksityiskohtaisemmista säännöistä edellyttäen, että ne ovat varovaisuussyistä perusteltuja.

16 artikla

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

1. Ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamisen pitkän aikavälin kestävyyden varmistamiseksi jäsenvaltioiden on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla lisäeläkelaitoksella on jatkuvasti käytettävissä sen koko liiketoiminnan osalta riittävä ja vähintään tämän direktiivin vaatimuksia vastaava solvenssimarginaali.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat lisäeläkelaitoksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, seuraavat erät mukaan luettuina:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yrityksen muodossa olevan lisäeläkelaitoksen osalta takuupääoma lisättynä keskinäisen yrityksen osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:

   i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja keskinäisen yrityksen jäsenille vain, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

▼B

ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin keskinäisen yrityksen yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun; ja

iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa tarkoitetuista vaatimuksista muuta johdu;

b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen, kun siitä on vähennetty maksettavat osingot; ja

d) taseessa olevat kansallisessa oikeudessa voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen jäsenille ja etuudensaajille.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään lisäeläkelaitoksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia voi olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että lisäeläkelaitos joutuu konkurssiin tai selvitystilaan, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu;

b) arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, muut kuin a alakohdassa tarkoitetut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet mukaan luettuina, voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, ja a alakohdassa tarkoitetuista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevista lainoista, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava lisäeläkelaitokselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

iii) lainanantajan saatavilla lisäeläkelaitokselta on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan lisäeläkelaitoksen liiketoiminnan jatkuminen; ja

▼B

v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on a alakohdan soveltamiseksi täytettävä myös seuraavat edellytykset:

i) vain täysimääräisesti maksetut varat otetaan huomioon;

ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Lisäeläkelaitoksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen aikaistettuun takaisinmaksuun edellyttäen, että liikkeeseen laskeva lisäeläkelaitos pyytää sitä ja sen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi siinä tapauksessa, ettei niitä enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana eikä aikaistettu takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos lisäeläkelaitoksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa olosuhteissa kuin siinä tapauksessa, että lisäeläkelaitos puretaan, velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää; ja

v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta.

4. Jos lisäeläkelaitos on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on antanut suostumuksensa, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti;

b) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;

▼B

c) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

Edellä a alakohdassa tarkoitettu määrä voi olla enintään 3,5 prosenttia kaikkien niiden henkivakuutussopimusten ja ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien sopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus.

17 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat vakuutusliikkeestä johtuvat velvoitteet 2–6 kohdassa esitetyllä tavalla.

2. Vaaditun solvenssimarginaalin on oltava yhtä suuri kuin seuraavien kahden tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä lisäeläkelaitoksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan lisäeläkelaitoksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen lisävakuutusten osalta 18 artiklan mukaisesti lisäeläkelaitoksilta vaadittua solvenssimarginaalia.

4. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

5. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan i alakohdassa tarkoitetuissa toiminnoissa vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosentti niiden varoista.

▼B

6. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan iii–v alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:

a) 4 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun lisäeläkelaitos vastaa sijoitusriskistä;

b) 1 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

c) 25:tä prosenttia edeltävän tilikauden näistä vakuutuksista ja toiminnoista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

d) 0,3 prosentin osuus 2 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketusta riskisummasta, kun lisäeläkelaitos kattaa kuoleman riskin.

18 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali 17 artiklan 3 kohdan soveltamiseksi

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.

2. Vaaditun solvenssimarginaalin määrän on vastattava 3 ja 4 kohdan tuloksia sen mukaan kumpi on korkeampi.

3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perusteena, käytetään jäljempänä kuvatulla laskentatavalla saatua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut mukaan luettuina), jotka ovat erääntyneet edellisellä tilikaudella, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut edellisen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään edellisen tilikauden aikana erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

▼B

4. Korvausperusteinen tulos lasketaan seuraavalla tavalla:

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu edellisen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu.

Yksi kolmasosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

5. Jos 2–4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen vastuuvelka lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei saa olla suurempi kuin yksi.

19 artikla

Sijoittamista koskevat säännöt

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset tekevät sijoituksensa varovaisuusperiaatetta noudattaen ja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:

a) varat sijoitetaan jäsenten ja etuudensaajien kokonaisuutena tarkastellun pitkän aikavälin edun mukaisesti. Mahdollisessa eturistiriitatapauksessa lisäeläkelaitos tai sen sijoitussalkkua hoitava yhteisö varmistaa, että sijoitukset tehdään pelkästään jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti;

▼B

b) jäsenvaltioiden on sallittava varovaisuusperiaatteen puitteissa, että lisäeläkelaitokset ottavat huomioon sijoituspäätösten mahdollisen pitkän aikavälin vaikutuksen ympäristöön liittyviin, sosiaalisiin ja hallintotapaan liittyviin tekijöihin;

c) varat sijoitetaan siten, että varmistetaan sijoitussalkun suojaus, laadukkuus, likvidiys ja tuottavuus kokonaisuutena;

d) varat on sijoitettava pääasiallisesti säännellyillä markkinoilla. Sijoitukset varoihin, joita ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on joka tilanteessa pidettävä varovaisuuden edellyttämällä tasolla;

e) johdannaisiin tehdyt sijoitukset ovat mahdollisia sikäli kuin tällaiset välineet osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai helpottavat sijoitusten tehokasta hoitoa. Ne on arvostettava varovaisesti ottaen huomion kohde-etuus ja luettava mukaan lisäeläkelaitoksen varoja arvostettaessa. Lisäeläkelaitosten on myös vältettävä liiallista yhteen vastapuoleen ja muita johdannaisoperaatioihin liittyviä riskejä;

f) varat hajautetaan riittävästi, jotta vältetään liiallinen riippuvuus jostakin yksittäisestä varojen lajista, liikkeeseenlaskijasta tai yritysryhmittymästä ja sijoitussalkun riskien kasautuminen kokonaisuutena.

Sijoitukset saman liikkeeseenlaskijan tai samaan ryhmään kuuluvien liikkeeseenlaskijoiden varoihin eivät saa asettaa lisäeläkelaitosta alttiiksi liialliselle riskien keskittymiselle;

g) rahoittavaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää viittä prosenttia koko sijoitussalkusta, ja kun rahoittava yritys kuuluu ryhmään, rahoittavan yrityksen kanssa samaan ryhmään kuuluvaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää kymmentä prosenttia sijoitussalkusta.

Kun lisäeläkelaitoksen rahoittajana on useita yrityksiä, sijoitukset näihin rahoittaviin yrityksiin on tehtävä varovaisuusperiaatetta noudattaen ja ottaen huomioon varojen riittävä hajauttaminen.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta f ja g alakohdassa mainittuja vaatimuksia valtion joukkovelkakirjalainoihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat, valvottavien lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen, lisäeläkelaitosten luottoarviointiprosessien riittävyyttä, arvioivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ([1]) 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luottoluokituksiin viittaamista niiden sijoituspolitiikoissa ja tarvittaessa edistävät tällaisten viittausten vaikutusten lieventämistä, jotta voidaan vähentää yksinomaista ja mekaanista tukeutumista kyseisiin luottoluokituksiin.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1060/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, luottoluokituslaitoksista (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 1).

▼B

3. Kotijäsenvaltion on kiellettävä lisäeläkelaitokselta lainanotto tai kolmannen osapuolen puolesta takaajana toimiminen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa lisäeläkelaitokselle luvan lainanottoon maksuvalmiuden vuoksi ja tilapäisesti.

4. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia alueellaan rekisteröityjä tai hyväksyttyjä lisäeläkelaitoksia sijoittamaan tietyntyyppisiin varoihin.

5. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen tai sen omaisuudenhoitajan sijoituspäätöksille ennakkohyväksyntävaatimusta tai järjestelmällistä ilmoittamista koskevaa vaatimusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 30 artiklan soveltamista.

6. Jäsenvaltiot voivat 1–5 kohdan säännösten mukaisesti asettaa alueellaan rekisteröidyille tai hyväksytyille lisäeläkelaitoksille yksityiskohtaisempia sääntöjä, määrälliset säännöt mukaan lukien, jotka ovat perusteltuja lisäeläkelaitosten hallinnoimien erilaisten eläkejärjestelmien vuoksi, sekä edellyttäen että niitä voidaan perustella varovaisuudella.

Jäsenvaltiot eivät saa kuitenkaan estää lisäeläkelaitoksia

a) sijoittamasta enintään 70:tä prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista tai koko niitä järjestelmiä koskevasta sijoitussalkusta, joissa jäsenet vastaavat sijoitusriskeistä, osakkeisiin, osakkeita vastaaviin vaihtokelpoisiin arvopapereihin ja yritysten liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjalainoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä, ja päättämästä näiden arvopapereiden suhteellisesta painoarvosta sijoitussalkussa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin soveltaa alempaa, vähintään 35 prosentin enimmäismäärää lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joihin liittyy pitkän aikavälin korkotakuu, vastaavat sijoitusriskistä ja tarjoavat itse takeen, edellyttäen että se on perusteltua varovaisuussyistä;

b) sijoittamasta enintään 30 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut;

c) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin sijoitushorisontti ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä;

d) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, jotka EIP on laskenut liikkeelle tai taannut Euroopan strategisten investointien rahaston, eurooppalaisen pitkäaikaissijoitusrahaston, eurooppalaisen yhteiskunnalliseen yrittäjyyteen erikoistuneen rahaston tai eurooppalaisen riskipääomarahaston puitteissa.

7. Se, mitä 6 kohdassa säädetään, ei poista jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueellaan rekisteröidyiltä tai hyväksytyiltä lisäeläkelaitoksilta myös yksittäistapauksissa tiukempien sijoittamista koskevien sääntöjen soveltamista edellyttäen, että perusteena on erityisesti lisäeläkelaitoksen vastuut huomioon ottaen vaadittava varovaisuus.

8. Edellä 11 artiklassa tarkoitettua rajatylittävää toimintaa harjoittavan lisäeläkelaitoksen vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei saa ottaa käyttöön rajatylittävään toimintaan liittyvän vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien varojen osalta 1–6 kohdassa säädettyjen sääntöjen lisäksi muita sijoittamista koskevia sääntöjä.

▼B

III OSASTO

TOIMINNAN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

1 LUKU

Hallintojärjestelmä

1 jakso

Yleiset säännökset

20 artikla

Johto- tai valvontaelimen vastuu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimellä on kansallisen oikeuden nojalla lopullinen vastuu siitä, että kyseinen lisäeläkelaitos noudattaa tämän direktiivin nojalla annettuja lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2. Tämä direktiivi ei rajoita työmarkkinaosapuolten roolia lisäeläkelaitosten johtamisen ja hallinnoinnin suhteen.

21 artikla

Yleiset hallintotapaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikilla lisäeläkelaitoksilla on tehokas hallintojärjestelmä, joka mahdollistaa niiden toimintojen vakaan ja järkevän johtamisen ja hallinnoinnin. Järjestelmässä on oltava tarkoituksenmukainen ja avoin organisaatiorakenne, jossa vastuualueet on jaettu selvästi ja erotettu toisistaan asianmukaisesti, sekä tehokas järjestelmä tiedonvälityksen varmistamiseksi. Hallintojärjestelmään on sisällyttävä sijoitusvaroja koskevien ympäristöön liittyvien, sosiaalisten ja hallintotapaan liittyvien tekijöiden ottaminen huomioon sijoituspäätöksissä, ja siitä on tehtävä säännöllisesti sisäinen arviointi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun hallintojärjestelmän on oltava oikeassa suhteessa lisäeläkelaitoksen toimintojen kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset vahvistavat riskienhallintaa, sisäistä tarkastusta ja tarvittaessa aktuaaritoimintoja ja ulkoistettuja toimintoja koskevat kirjalliset toimintaperiaatteet ja soveltavat niitä. Lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimen on hyväksyttävä ennakolta nämä kirjalliset toimintaperiaatteet, ja niitä on tarkasteltava vähintään kolmen vuoden välein ja mukautettava asianomaisen järjestelmän tai alan merkittäviin muutoksiin.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen valvonnan järjestelmä. Järjestelmään on kuuluttava hallinto- ja kirjanpitomenettelyt, sisäisen valvonnan rakenne ja asianmukaiset raportointijärjestelmät lisäeläkelaitoksen kaikilla tasoilla.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset toteutettavat kohtuullisia toimenpiteitä toimintansa jatkuvuuden ja säännöllisyyden varmistamiseksi, mukaan lukien varautumissuunnitelmien laatiminen. Tätä varten lisäeläkelaitoksen on käytettävä tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia järjestelmiä, voimavaroja ja menettelyjä.

▼B

6. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on vähintään kaksi henkilöä, jotka tosiasiallisesti vastaavat niiden toiminnasta. Jäsenvaltiot voivat toimivaltaisten viranomaisten perustellun arvion perusteella sallia, että lisäeläkelaitosta hoitaa tosiasiallisesti vain yksi henkilö. Tässä arviossa on otettava huomioon työmarkkinaosapuolten rooli lisäeläkelaitosten yleisessä johtamisessa ja hallinnoinnissa sekä lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus.

22 artikla

Johdon sopivuutta ja luotettavuutta koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset varmistavat, että kaikki henkilöt, jotka vastaavat tosiasiallisesti lisäeläkelaitoksen toiminnasta, henkilöt, jotka suorittavat keskeisiä toimintoja, ja tapauksen mukaan henkilöt tai yksiköt, joille on ulkoistettu keskeinen toiminto 31 artiklan mukaisesti, täyttävät tehtäviään hoitaessaan seuraavat vaatimukset:

a) sopivuutta koskeva vaatimus:

i) lisäeläkelaitoksen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on yhdessä riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta lisäeläkelaitoksen järkevään ja vakaaseen johtamiseen ja hallinnointiin;

ii) keskeisiä sisäisen tarkastuksen toimintoja ja keskeisiä aktuaaritoimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi ammatillista pätevyyttä, taitoa ja kokemusta keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen;

iii) muita keskeisiä toimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta näiden keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen; ja

b) luotettavuutta koskeva vaatimus: he ovat hyvämaineisia ja kunniallisia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset pystyvät arvioimaan, täyttävätkö henkilöt, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta tai suorittavat siinä keskeisiä toimintoja, 1 kohdassa säädetyt vaatimukset.

3. Jos kotijäsenvaltio vaatii 1 kohdassa tarkoitetuilta henkilöiltä todistuksen hyvästä maineesta tai todistuksen siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, tai molemmat todistukset, tämän jäsenvaltion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote tuomioistuimen ylläpitämästä rekisteristä tai jos tällaista ei ole, näiden edellytysten täyttymistä osoittava vastaava asiakirja, jonka toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen on antanut joko jäsenvaltiossa, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltiossa.

4. Jos mikään jäsenvaltion, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltion toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen ei anna 3 kohdassa tarkoitettua vastaavaa asiakirjaa, kyseisellä henkilöllä on oltava mahdollisuus esittää sen sijaan valaehtoinen vakuutus.

▼B

Kuitenkin kotijäsenvaltioissa, joissa ei ole säädetty tehtävistä valaehtoisista vakuutuksista, kyseisten toisten jäsenvaltioiden kansalaisilla on oltava mahdollisuus esittää virallinen vakuutus, jonka he ovat antaneet toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai notaarille kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, jonka kansalaisia he ovat. Kyseisen viranomaisen tai notaarin on todistettava valaehtoinen tai virallinen vakuutus oikeaksi.

5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu todistus siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, voidaan myös esittää vakuutuksena, jonka kyseisen toisen jäsenvaltion kansalainen on antanut toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle oikeusviranomaiselle tai ammatti- tai toimialajärjestölle.

6. Edellä 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetut asiakirjat on esitettävä kolmen kuukauden kuluessa niiden myöntämispäivästä.

7. Jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset ja elimet, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä viipymättä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Jäsenvaltioiden on myös ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle ne viranomaiset tai elimet, joille 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetut asiakirjat on toimitettava haettaessa hyväksymistä 11 artiklassa tarkoitetun toiminnan harjoittamiseen kyseisen jäsenvaltion alueella.

23 artikla

Palkka- ja palkkiopolitiikka

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset vahvistavat moitteettoman palkka- ja palkkiopolitiikan ja soveltavat sitä kaikkiin niihin henkilöihin, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta, keskeisten toimintojen suorittajiin ja muihin henkilöstöryhmiin, joiden ammatillisella toiminnalla on olennainen vaikutus lisäeläkelaitoksen riskiprofiiliin, tavalla, joka on oikeassa suhteessa sen kokoon, sisäiseen organisaatioon sekä toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.

2. Lisäeläkelaitosten on julkistettava säännöllisesti merkitykselliset tiedot palkka- ja palkkiopolitiikastaan, jollei asetuksessa (EU) 2016/679 toisin säädetä.

3. Vahvistaessaan 1 kohdassa tarkoitetun palkka- ja palkkiopolitiikan ja soveltaessaan sitä lisäeläkelaitosten on noudatettava seuraavia periaatteita:

a) palkka- ja palkkiopolitiikka on vahvistettava ja pantava täytäntöön ja sitä on ylläpidettävä lisäeläkelaitoksen toiminnan, riskiprofiilin, tavoitteiden, pitkän aikavälin etujen, rahoitusvakauden ja suorituskyvyn mukaisesti, ja sen on tuettava lisäeläkelaitoksen järkevää, varovaisuusperiaatetta noudattavaa ja tehokasta johtoa ja hallinnointia;

b) palkka- ja palkkiopolitiikan on vastattava lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin etuja;

c) palkka- ja palkkiopolitiikan on sisällettävä toimenpiteitä, joilla pyritään välttämään eturistiriidat;

▼B

d) palkka- ja palkkiopolitiikan on oltava johdonmukainen moitteettoman ja tehokkaan riskienhallinnan kanssa eikä se saa kannustaa riskinottoon, joka on ristiriidassa lisäeläkerahaston riskiprofiilien tai sääntöjen kanssa;

e) palkka- ja palkkiopolitiikkaa on sovellettava lisäeläkelaitokseen ja 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin palveluntarjoajiin, paitsi jos nämä palveluntarjoajat kuuluvat 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainittujen direktiivien soveltamisalaan;

f) lisäeläkelaitoksen on vahvistettava palkka- ja palkkiopolitiikan yleiset periaatteet, tarkasteltava ja ajantasaistettava ne vähintään kolmen vuoden välein, ja vastattava tämän politiikan täytäntöönpanosta;

g) palkkoja ja palkkioita on hallinnoitava ja valvottava selkeästi, avoimesti ja tehokkaasti.

2 jakso

Keskeiset toiminnot

24 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on seuraavat keskeiset toiminnot: riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja tarvittaessa aktuaaritoiminto. Lisäeläkelaitosten on mahdollistettava se, että keskeisiä toimintoja suorittavat henkilöt voivat hoitaa tehtävänsä tehokkaasti, puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja riippumattomasti.

2. Lisäeläkelaitokset voivat sallia, että yksi henkilö tai organisaatioyksikkö hoitaa useampaa kuin yhtä keskeistä toimintoa, mikä ei kuitenkaan koske 26 artiklassa tarkoitettua sisäisen tarkastuksen toimintoa, jonka on oltava riippumaton muista keskeisistä toiminnoista.

3. Keskeistä toimintoa suorittavan yhden henkilön tai organisaatioyksikön on oltava eri kuin rahoittavassa yrityksessä samaa keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö. Ottaen huomioon lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitos suorituttaa keskeisiä toimintoja samalla yksittäisellä henkilöllä tai organisaatioyksiköllä kuin rahoittava yritys, jos lisäeläkelaitos antaa selvityksen siitä, kuinka se estää tai käsittelee eturistiriitoja rahoittavan yrityksen kanssa.

4. Keskeistä toimintoa suorittavien henkilöiden on ilmoitettava kaikki vastuualueensa olennaiset havainnot ja suositukset lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle jonka on päätettävä, mihin toimiin on ryhdyttävä.

5. Rajoittamatta oikeutta olla todistamatta itseään vastaan, keskeistä toimintoa suorittavan henkilön on, ilmoitettava lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle, jos lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ei toteuta asianmukaisia ja oikea-aikaisia korjaavia toimia seuraavissa tapauksissa:

a) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on havainnut huomattavan riskin, ettei lisäeläkelaitos noudata merkittävää lakisääteistä vaatimusta, ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ja kun tämä voisi vaikuttaa merkittävästi jäsenten ja etuudensaajien etuihin, tai

▼B

b) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on toimintonsa suorittamisen yhteydessä havainnut lisäeläkelaitokseen ja sen toimintaan sovellettavien lakien, asetusten tai hallinnollisten määräysten merkittävän aineellisen rikkomisen ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava toimivaltaiselle viranomaiselle 5 kohdan mukaisesti ilmoittavien henkilöiden oikeussuoja.-

25 artikla

Riskienhallinta

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas riskienhallintatoiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Toiminnon on oltava rakenteeltaan sellainen, että se edistää sellaisen riskienhallintojärjestelmän toimintaa, jota varten lisäeläkelaitosten on hyväksyttävä strategioita, prosesseja ja ilmoitusmenettelyjä, joita tarvitaan sellaisten yksittäisten tai yhdistettyjen riskien ja niiden keskinäisten yhteyksien säännölliseen tunnistamiseen, mittaamiseen, seurantaan, hallintaan ja lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ilmoittamiseen, joita on kohdistunut tai voi kohdistua kyseisiin lisäeläkelaitoksiin ja niiden hallinnoimiin eläkejärjestelmiin.

Riskienhallintajärjestelmän on oltava tehokas ja sovitettu hyvin yhteen lisäeläkelaitoksen organisaatiorakenteen ja päätöksentekoprosessien kanssa.

2. Riskienhallintajärjestelmän on katettava oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden riskit, joita voi esiintyä lisäeläkelaitoksissa tai yrityksissä, joille on ulkoistettu lisäeläkelaitoksen tehtäviä tai toimia tapauksen mukaan ainakin seuraavilla aloilla:

a) vakuutusliike ja varausten muodostaminen;

b) varojen ja velkojen hallinta;

c) sijoitukset, erityisesti johdannaiset, arvopaperistetut tuotteet ja vastaavat sitoumukset;

d) likviditeetti ja keskittymäriskin hallinta;

e) operatiivisten riskien hallinta;

f) vakuuttaminen ja muut riskienvähentämistekniikat;

g) sijoitussalkkua ja sen hoitoa koskevat ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät riskit ja niiden hallinta.

3. Jos jäsenet ja etuudensaajat kantavat eläkejärjestelmän sääntöjen mukaisesti riskit, riskienhallintajärjestelmässä on tarkasteltava näitä riskejä myös jäsenten ja etuudensaajien kannalta.

▼B

26 artikla

Sisäisen tarkastuksen toiminto

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen tarkastuksen toiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Sisäisen tarkastuksen toimintoon on sisällyttävä sen arvioiminen, ovatko sisäisen valvonnan järjestelmä ja hallintojärjestelmän muut osatekijät, mukaan lukien tapauksen mukaan ulkoistetut toiminnot, riittäviä ja tehokkaita.

27 artikla

Aktuaaritoiminto

1. Kun lisäeläkelaitos itse tarjoaa suojan biometristen riskien varalle tai takaa joko sijoituksen tuoton tai tietyn etuuksien tason, jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksella on tehokas aktuaaritoiminto, joka

a) koordinoi ja valvoo vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa;

b) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettävien menetelmien ja mallien ja näitä varten tehtyjen olettamien asianmukaisuuden;

c) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettyjen tietojen riittävyyden ja laadun;

d) vertaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa varten tehtyjä olettamia kokemusperäisiin tietoihin;

e) ilmoittaa lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle vakuutusteknisen vastuuvelan laskennan luotettavuudesta ja asianmukaisuudesta;

f) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen yleisestä vakuutuspolitiikasta, jos lisäeläkelaitoksella on käytössä tällainen politiikka;

g) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen vakuutusjärjestelyjen asianmukaisuudesta, jos sillä on käytössä tällaisia järjestelyjä; ja

h) edistää riskienhallintajärjestelmän tehokasta täytäntöönpanoa.

2. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset nimeävät vähintään yhden siihen kuuluvan tai sen ulkopuolisen riippumattoman henkilön, joka vastaa aktuaaritoiminnosta.

3 jakso

Hallintotapaa koskevat asiakirjat

28 artikla

Oma riskienarviointi

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset tekevät oman riskienarvioinnin oikeasuhteisesti kokoonsa ja sisäiseen organisaatioonsa sekä toimintansa kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden ja dokumentoivat tämän arvioinnin.

▼B

Tämä riskienarviointi on tehtävä vähintään kolmen vuoden välein tai viipymättä, kun lisäeläkelaitoksen tai sen hallinnoimien eläkejärjestelmien riskiprofiilissa tapahtuu merkittäviä muutoksia. Kun tietyn eläkejärjestelmän riskiprofiili muuttuu merkittävästi, riskienarviointi voidaan rajoittaa kyseiseen eläkejärjestelmään.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettuun riskienarviointiin sisältyy lisäeläkelaitoksen kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden suhteutettuna seuraavat:

a) kuvaus siitä, kuinka oma riskienarviointi on sisällytetty lisäeläkelaitoksen johto-, hallinnointi- ja päätöksentekoprosesseihin;

b) arviointi riskienhallintajärjestelmän tehokkuudesta;

c) kuvaus siitä, kuinka lisäeläkelaitos estää eturistiriidat rahoittavan yrityksen kanssa, jos lisäeläkelaitos ulkoistaa keskeisiä toimintoja rahoittavalle yritykselle 24 artiklan 3 kohdan mukaisesti:

d) arviointi lisäeläkelaitoksen kokonaisrahoitustarpeesta, mukaan lukien tapauksen mukaan kuvaus tervehdyttämissuunnitelmasta;

e) arviointi jäsenille ja etuudensaajille aiheutuvista riskeistä, jotka liittyvät heidän eläke-etuuksiensa maksatukseen, sekä korjaavien toimien tehokkuudesta ottaen tapauksen mukaan huomioon

   i) indeksointimekanismit;

   ii) etuuksien vähentämismekanismit, mukaan lukien se, missä määrin ja millä ehdoilla kertyneitä eläke-etuuksia voidaan vähentää ja kuka vähennyksen toteuttaa;

f) laadullinen arvio mekanismeista, joilla suojataan eläke-etuuksia, mukaan lukien tapauksen mukaan lisäeläkelaitosta tai jäseniä ja etuudensaajia hyödyttävät takeet, sopimukset ja muuntyyppinen rahoittavan yrityksen antama taloudellinen tuki, direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvan vakuutusyrityksen antama vakuutus tai jälleenvakuutus tai eläkkeiden suojajärjestelmän tarjoama suoja;

g) laadullinen arviointi operatiivisista riskeistä;

h) kun ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät otetaan huomioon sijoituspäätöksissä, arviointi uusista tai kehittymässä olevista riskeistä, kuten ilmastonmuutokseen, luonnonvarojen käyttöön ja ympäristöön liittyvistä riskeistä sekä sosiaalisista riskeistä ja sääntelyn muuttumisen aiheuttamaan omaisuuserien arvonalenemiseen liittyvistä riskeistä.

3. Edellä olevan 2 kohdan soveltamiseksi lisäeläkelaitoksilla on oltava käytössä menetelmät, joilla tunnistetaan ja arvioidaan riskejä, joille ne ovat altistuneet tai saattavat altistua lyhyellä ja pitkällä aikavälillä ja joilla saattaa olla vaikutusta lisäeläkelaitoksen kykyyn huolehtia velvoitteistaan. Näiden menetelmien on oltava oikeasuhteisia lisäeläkelaitosten toimintoihin sisältyvien riskien suuruuteen, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden. Käytetyt menetelmät on selostettava omassa riskienarvioinnissa.

▼B

4. Oma riskienarviointi on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen strategisissa päätöksissä.

29 artikla

Vuositilinpäätös ja vuosikertomus

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikki niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset laativat ja julkistavat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen lisäeläkelaitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen on annettava oikea ja riittävä kuva lisäeläkelaitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta, ja siinä on esitettävä merkittävät sijoitukset. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksessa olevien tietojen on oltava keskenään yhtäpitäviä, kattavia ja selkeitä sekä valtuutettujen henkilöiden asianmukaisesti kansallisen oikeuden mukaisesti hyväksymiä.

30 artikla

Sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos laatii sijoituspolitiikan periaatteita koskevan kirjallisen selvityksen ja tarkistaa sitä vähintään joka kolmas vuosi. Selvitystä on tarkistettava ilman viivytystä kaikkien merkittävien sijoituspolitiikkaa koskevien muutosten jälkeen. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kyseiseen selvitykseen sisältyvät ainakin käytetyt sijoitusriskien mittaamismenetelmät ja hallintamenetelmät ja riskienhallintaprosessit sekä strategia, jota noudattaen lisäeläkelaitos on jakanut sijoittamansa varat ottaen huomioon eläkevastuiden luonteen ja keston ja sen, miten sijoituspolitiikassa otetaan huomioon ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät. Selvitys on julkistettava.

2 LUKU

Ulkoistaminen ja sijoitusten hoito

31 artikla

Ulkoistaminen

1. Jäsenvaltiot voivat sallia tai vaatia, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät mitä tahansa toimintojaan, mukaan luettuina keskeiset toiminnot sekä johtaminen ja hallinnointi, kokonaan tai osittain palveluntarjoajille, jotka toimivat kyseisten lisäeläkelaitosten puolesta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä, säilyy täysi vastuu tämän direktiivin mukaisista velvoitteistaan.

3. Keskeisten toimintojen tai muiden tehtävien ulkoistamista ei saa toteuttaa tavalla, joka johtaa johonkin seuraavista tapahtumista:

a) kyseisen lisäeläkelaitoksen hallintojärjestelmän laatu heikkenee;

b) operatiivinen riski kasvaa kohtuuttomasti;

▼B

c) toimivaltaisilla viranomaisilla on heikommat mahdollisuudet valvoa, täyttääkö lisäeläkelaitos velvoitteensa;

d) jatkuvan ja tyydyttävän palvelun tarjoaminen jäsenille ja etuudensaajille heikkenee.

4. Lisäeläkelaitosten on varmistettava ulkoistettujen toimintojen moitteeton toiminta palveluntarjoajan valintamenettelyn ja kyseisen palveluntarjoajan toimien jatkuvan seurannan avulla.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja, lisäeläkelaitoksen johtamisen ja hallinnoinnin tai muita tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja, tekevät kirjallisen sopimuksen palveluntarjoajan kanssa. Tällaisen sopimuksen on oltava oikeudellisesti täytäntöönpanokelpoinen, ja siinä on selkeästi määriteltävä lisäeläkelaitoksen ja palveluntarjoajan oikeudet ja velvollisuudet.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat hyvissä ajoin ennakolta toimivaltaisille viranomaisille aikomuksistaan ulkoistaa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja. Kun ulkoistaminen koskee lisäeläkelaitosten keskeisiä toimintoja tai johtamista ja hallinnointia, toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava ulkoistamisesta ennen sitä koskevan sopimuksen voimaantuloa. Jäsenvaltioiden on myös varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat toimivaltaisille viranomaisille myöhemmin tehtävistä ulkoistettuihin toimintoihin liittyvistä merkittävistä muutoksista.

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pyytää lisäeläkelaitoksilta ja palveluntarjoajilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista keskeisistä toiminnoista tai muista toiminnoista.

32 artikla

Sijoitusten hoito

Jäsenvaltiot eivät saa estää lisäeläkelaitoksia nimeämästä sijoitussalkun hoitajiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita omaisuudenhoitajia, jotka on asianmukaisesti hyväksytty tämän toiminnan harjoittamiseen direktiivien 2009/65/EY, 2009/138/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU ja 2014/65/EU mukaisesti, eivätkä tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja hyväksyttyjä yhteisöjä.

3 LUKU

Säilytysyhteisö

33 artikla

Säilytysyhteisön nimeäminen

1. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaiselle ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmälle, jossa jäsenet ja etuudensaajat kantavat kokonaisuudessaan sijoitusriskin, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin. Vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia näitä lisäeläkelaitoksia nimeämään yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin niiden harjoittaessa rajatylittävää toimintaa 11 artiklan mukaisesti, edellyttäen että sen kansallinen oikeus edellyttää säilytysyhteisön nimeämistä.

▼B

2. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaisten ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien osalta, jossa jäsenet ja etuudensaajat eivät kanna kokonaisuudessaan sijoitusriskiä, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin.

3. Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa lisäeläkelaitoksia nimeämästä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita säilytysyhteisöjä, jotka on asianmukaisesti hyväksytty direktiivin 2013/36/EU tai 2014/65/EU mukaisesti tai jotka on hyväksytty direktiivissä 2009/65/EY tai 2011/61/EU tarkoitetuiksi säilytysyhteisöiksi.

4. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisen oikeutensa nojalla kieltää 48 artiklan mukaisesti alueellaan sijaitsevan omaisuudenhoitajan tai säilytysyhteisön hallussa olevien varojen vapaan käyttämisen lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä.

5. Säilytysyhteisö on nimettävä kirjallisella sopimuksella. Sopimuksessa on määritettävä se tietojen toimittaminen, joka katsotaan tarpeelliseksi, jotta säilytysyhteisö voi suorittaa sille tässä direktiivissä ja muissa asiaankuuluvissa laeissa, asetuksissa tai hallinnollisissa määräyksissä annetut tehtävät.

6. Suorittaessaan 34 ja 35 artiklassa säädettyjä tehtäviä lisäeläkelaitoksen ja säilytysyhteisön on toimittava rehellisesti, oikeudenmukaisesti, ammattimaisesti, riippumattomasti ja järjestelmän jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.

7. Säilytysyhteisö ei saa harjoittaa lisäeläkelaitoksen osalta toimintaa, joka voi aiheuttaa eturistiriitoja lisäeläkelaitoksen, eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien ja itsensä välillä, paitsi jos säilytysyhteisö on toiminnallisesti ja hierarkkisesti erottanut säilytystehtäviensä hoitamisen muista mahdollisesti ristiriitaisista tehtävistään ja mahdolliset eturistiriidat tunnistetaan ja käsitellään, niitä valvotaan ja ne ilmoitetaan asianmukaisesti eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille sekä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.

8. Jos säilytysyhteisöä ei nimetä, lisäeläkelaitosten on otettava käyttöön järjestelyt, joilla ehkäistään ja ratkaistaan eturistiriidat hoidettaessa tehtäviä, joita yleensä hoitavat säilytysyhteisöt ja omaisuudenhoitajat.

34 artikla

Varojen säilyttäminen ja säilytysyhteisön vastuu

1. Jos sellaiset eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat, jotka muodostuvat rahoitusvälineistä, joita voidaan säilyttää, annetaan säilytysyhteisön säilytettäviksi, säilytysyhteisön on säilytettävä kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, ja kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan fyysisesti toimittaa säilytysyhteisölle.

▼B

Säilytysyhteisön on tätä varten varmistettava, että rahoitusvälineet, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, kirjataan säilytysyhteisön kirjanpitoon lisäeläkelaitoksen nimissä avatuille erillisille tileille direktiivissä 2014/65/EU vahvistettujen sääntöjen mukaisesti, jotta niiden voidaan milloin tahansa todeta selkeästi kuuluvan mainitulle lisäeläkelaitokselle tai eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille.

2. Jos eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat koostuvat muista kuin 1 kohdassa tarkoitetuista varoista, säilytysyhteisön on todennettava, että lisäeläkelaitos omistaa varat, ja sen on pidettävä kirjaa näistä varoista. Todentaminen on tehtävä lisäeläkelaitoksen toimittamien tietojen tai asiakirjojen perusteella ja ulkopuolisen näytön perusteella, jos sellaista on saatavilla. Säilytysyhteisön on pidettävä kirjanpitonsa ajan tasalla.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että säilytysyhteisö on vastuussa lisäeläkelaitokselle ja jäsenille ja etuudensaajille tappioista, joita niille aiheutuu säilytysyhteisön velvoitteiden täyttämisen perusteettomasta laiminlyömisestä tai sen tehtävien puutteellisesta suorittamisesta.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että se, että säilytysyhteisö on siirtänyt kaikki tai osan säilyttämistään varoista kolmannelle osapuolelle, ei vaikuta kyseisen säilytysyhteisön 3 kohdassa tarkoitettuun vastuuseen.

5. Jos varojen säilytykseen ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitosten on vähintään

a) varmistettava, että rahoitusvälineitä hoidetaan ja suojellaan asianmukaisesti;

b) pidettävä kirjaa, minkä avulla lisäeläkelaitos pystyy yksilöimään kaikki varat jatkuvasti ja viipymättä;

c) toteutettava tarvittavat toimenpiteet estääkseen varojen säilyttämiseen liittyvät eturistiriidat;

d) ilmoitettava pyynnöstä toimivaltaisille viranomaisille, miten varoja säilytetään.

35 artikla

Valvontatehtävät

1. Valvontatehtäviin nimetyn säilytysyhteisön on 34 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen tehtävien lisäksi:

a) toteutettava lisäeläkelaitoksen toimeksiannot, jolleivät ne ole ristiriidassa kansallisen oikeuden tai lisäeläkelaitoksen sääntöjen kanssa;

b) varmistettava, että eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varoja koskeviin liiketoimiin liittyvät maksut suoritetaan lisäeläkelaitokselle yleensä käytössä olevissa määräajoissa; ja

c) varmistettava, että varojen tuottamat tulot käytetään lisäeläkelaitoksen sääntöjen mukaisesti.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltio voi määrätä muita valvontatehtäviä säilytysyhteisön suoritettaviksi.

3. Jos valvontatehtäviin ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitoksen on otettava käyttöön menettelyt, joilla varmistetaan, että lisäeläkelaitos suorittaa asianmukaisesti valvontatehtävät, jotka muutoin kuuluisivat säilytysyhteisöjen valvonnan piiriin.

▼B

IV OSASTO

ELÄKEJÄRJESTELMÄN MAHDOLLISILLE JÄSENILLE, JÄSENILLE JA ETUUDENSAAJILLE ANNETTAVAT TIEDOT

1 LUKU

Yleiset säännökset

36 artikla

Periaatteet

1. Ottaen huomioon eläkejärjestelmän luonteen jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos antaa

a) mahdollisille jäsenille vähintään 41 artiklassa tarkoitetut tiedot;

b) jäsenille vähintään 37–40, 42 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot; ja

c) etuudensaajille vähintään 37, 43 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot.

2. Kohdassa 1 mainittujen tietojen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

a) ne on saatettava ajan tasalle säännöllisesti;

b) ne on oltava kirjoitettu selkeästi käyttäen selkeää, ytimekästä ja ymmärrettävää kieltä sekä välttäen ammattikielen käyttöä ja teknisiä termejä, jos niiden sijasta voidaan käyttää yleiskielen sanoja;

c) ne eivät saa olla harhaanjohtavia, ja käsitteistön ja sisällön johdonmukaisuus on varmistettava;

d) niiden esitystavan on oltava helppolukuinen;

e) niiden on oltava saatavilla sen jäsenvaltion jollakin virallisella kielellä, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään; ja

f) ne on asetettava mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien saataville veloituksetta sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona.

3. Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön ja pitää voimassa lisämääräyksiä mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille annettavista tiedoista.

37 artikla

Eläkejärjestelmää koskevat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksyttyjen lisäeläkelaitosten osalta, että jäsenille ja etuudensaajille annetaan riittävästi tietoja lisäeläkelaitoksen hallinnoiman kyseisen eläkejärjestelmän ehdoista, erityisesti seuraavat tiedot:

a) lisäeläkelaitoksen nimi ja jäsenvaltio, jossa se on rekisteröity tai hyväksytty, sekä sen toimivaltaisen viranomaisen nimi;

b) eläkejärjestelmän osapuolten oikeudet ja velvollisuudet;

c) sijoitusprofiilia koskevat tiedot;

▼B

d) jäsenten ja etuudensaajien kantamien rahoitusriskien luonne;

e) eläkejärjestelmän täysimääräisiä tai osittaisia takeita taikka tiettyä etuuksien tasoa mahdollisesti koskevat ehdot tai, jos eläkejärjestelmän nojalla ei anneta mitään takeita, maininta siitä;

f) mahdolliset mekanismit, joilla kertyneitä etuuksia suojataan, tai mahdolliset etuuksien vähentämismekanismit;

g) jos jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi;

h) jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenne järjestelmissä, joissa ei vahvisteta tiettyä etuuksien tasoa;

i) jäsenille tarjolla olevat eläke-etuuksien ottamista koskevat vaihtoehdot;

j) jos jäsenellä on oikeus eläkeoikeuksien siirtoon, tiedot tällaiseen siirtoon liittyvistä järjestelyistä.

2. Niiden eläkejärjestelmien osalta, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa tarjotaan useampi kuin yksi vaihtoehto, joilla on eri sijoitusprofiili, jäsenille on ilmoitettava ehdot, jotka koskevat saatavilla olevia sijoitusvaihtoehtoja sekä tapauksen mukaan oletuksena olevaa sijoitusvaihtoehtoa, ja eläkejärjestelmän sääntö, jonka mukaan tietty jäsen liitetään yksittäiseen sijoitusvaihtoehtoon.

3. Jäsenten ja etuudensaajien tai heidän edustajiensa on saatava kohtuullisen ajan kuluessa kaikki eläkejärjestelmän sääntöihin tehtäviä muutoksia koskevat olennaiset tiedot. Lisäksi lisäeläkelaitoksen on annettava heidän saatavilleen selvitys vakuutusteknisen vastuuvelan merkittävien muutosten vaikutuksista jäsenten ja etuudensaajien kannalta.

4. Lisäeläkelaitosten on asetettava saataville tässä artiklassa mainitut yleiset tiedot eläkejärjestelmästä.

2 LUKU

Eläke-etuusote ja lisätiedot

38 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset laativat ytimekkään asiakirjan, jossa annetaan keskeiset tiedot kullekin jäsenelle, ottaen huomioon kansallisten eläkejärjestelmien ja kansallisen sosiaali-, työ- ja vero-oikeuden erityispiirteet, jäljempänä ’eläke-etuusote’. Asiakirjan otsikossa on oltava maininta ”eläke-etuusote”.

2. Tarkka päivämäärä, johon eläke-etuusotteen tiedot viittaavat, on ilmoitettava selkeästi.

▼B

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että eläke-etuusotteen tiedot ovat tarkkoja, ajantasaisia ja että ne asetetaan vähintään vuosittain veloituksetta jokaisen jäsenen saataville sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona. Jäsenille on toimitettava pyynnöstä paperikopio sähköisesti toimitettujen tietojen lisäksi.

4. Eläke-etuusotteeseen sisältyvien tietojen merkittävät muutokset edelliseen vuoteen verrattuna on ilmoitettava selkeästi.

5. Jäsenvaltioiden on laadittava säännöt, joilla määritellään 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetut olettamat. Lisäeläkelaitosten on sovellettava näitä sääntöjä määritelläkseen tarvittaessa sijoitusten vuotuisen nimellistuottoprosentin, vuotuisen inflaation ja tulevat palkat.

39 artikla

Eläke-etuusote

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava jäsenille vähintään seuraavat keskeiset tiedot:

a) jäsenen henkilötiedot, mukaan lukien tapauksen mukaan lakisääteinen eläkeikä, eläkejärjestelmässä vahvistettu tai lisäeläkelaitoksen arvioima eläkeikä tai jäsenen asettama eläkeikä;

b) lisäeläkelaitoksen nimi ja osoite yhteydenottoa varten sekä jäsenen eläkejärjestelmän tunnistetiedot;

c) tapauksen mukaan tiedot eläkejärjestelmän tarjoamista täysimääräisistä tai osittaisista takeista ja tarvittaessa lisätietojen saantipaikka;

d) tiedot a alakohdassa tarkoitetun eläkeiän perusteella tehdyistä eläke-ennusteista sekä vastuuvapauslauseke, jossa todetaan, että kyseiset ennusteet saattavat poiketa saatujen etuuksien lopullisesta arvosta. Jos eläke-ennusteet perustuvat talousskenaarioihin, tietoihin on sisällyttävä myös ennusteen kannalta paras mahdollinen skenaario ja epäedullinen skenaario ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;

e) tiedot kertyneistä etuuksista tai karttuneesta pääomasta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;

f) tiedot rahoittavan yrityksen ja jäsenen eläkejärjestelmään suorittamista maksuista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;

g) erittely lisäeläkelaitoksen vähentämistä kustannuksista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta;

h) tiedot koko eläkejärjestelmän rahastointitasosta.

2. Jäsenvaltioiden on vaihdettava eläke-etuusotteen muotoa ja sisältöä koskevia parhaita käytäntöjä 60 artiklan mukaisesti.

▼B

40 artikla

Lisätiedot

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä ja millä tavalla saa muun muassa seuraavia lisätietoja:

a) käytännönläheiset lisätiedot eläkejärjestelmän jäsenelle tarjoamista vaihtoehdoista;

b) 29 ja 30 artiklassa tarkoitetut tiedot;

c) tapauksen mukaan tiedot olettamista, joita käytetään elinkorkoina ilmaistuihin määriin, erityisesti kun kyse on elinkoron tasosta, tarjoajan tyypistä ja elinkoron kestosta;

d) tiedot etuuksien tasosta työsuhteen päättyessä.

2. Kun kyse on eläkejärjestelmistä, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa jäsen sidotaan sijoitusvaihtoehtoon kyseisessä eläkejärjestelmässä vahvistetulla erityisellä säännöllä, eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä lisätietoja saa.

3 LUKU

Muut toimitettavat tiedot ja asiakirjat

41 artikla

Eläkejärjestelmän mahdollisille jäsenille annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, joita ei liitetä automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan ennen kyseiseen eläkejärjestelmään liittymistä seuraavat tiedot:

a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;

b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;

c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja hyvään hallintotapaan liittyvät tekijät huomioitu sijoituspolitiikassa, ja jos on, miten; ja

d) mistä lisätietoja on saatavilla.

2. Kun jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, mahdollisille jäsenille on annettava tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi, sekä tiedot jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenteesta.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, jotka liitetään automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan viipymättä kyseiseen eläkejärjestelmään liittämisen jälkeen seuraavat tiedot:

a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;

b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;

▼B

c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja yrityksen hallintotapaan liittyvät tekijät otettu huomioon sijoituspolitiikassa, ja jos on, miten; ja

d) mistä lisätietoja on saatavilla.

42 artikla

Jäsenille eläkkeelle siirtymistä edeltävässä vaiheessa annettavat tiedot

Eläke-etuusotteen lisäksi lisäeläkelaitosten on toimitettava kullekin jäsenelle tiedot heille tarjolla olevista eläke-etuuksien ottamista koskevista maksatusvaihtoehdoista hyvissä ajoin ennen 39 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua eläkeikää tai jäsenen pyynnöstä.

43 artikla

Etuudensaajille maksatusvaiheessa annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia antamaan etuudensaajille säännöllisesti tiedot maksettaviksi tulleista etuuksista ja vastaavista maksatusvaihtoehdoista.

2. Lisäeläkelaitosten on ilmoitettava etuudensaajille viipymättä sen jälkeen, kun on tehty lopullinen päätös, jonka seurauksena on maksettavien etuuksien väheneminen, ja kolme kuukautta ennen päätöksen täytäntöönpanoa.

3. Jos etuudensaajat kantavat merkittävän sijoitusriskin maksatusvaiheen aikana, jäsenvaltioiden on varmistettava, että etuudensaajat saavat säännöllisesti asianmukaiset tiedot.

44 artikla

Eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille pyynnöstä annettavat lisätiedot

Lisäeläkelaitoksen on annettava jäsenen, etuudensaajan tai heidän edustajiensa pyynnöstä seuraavat lisätiedot:

a) 29 artiklassa tarkoitettu vuositilinpäätös ja vuosikertomus tai, jos lisäeläkelaitos vastaa useammasta kuin yhdestä järjestelmästä, heitä koskevan eläkejärjestelmän vuositilinpäätös ja vuosikertomus;

b) 30 artiklassa tarkoitettu sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys;

c) tarkemmat tiedot olettamista, joita on käytetty 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen ennusteiden tuottamiseen.

▼B

V OSASTO

VAKAVARAISUUSVALVONTA

1 LUKU

Vakavaraisuusvalvontaa koskevat yleiset säännöt

45 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan päätavoite

1. Vakavaraisuusvalvonnan päätavoitteena on jäsenten ja etuudensaajien oikeuksien suojelu sekä lisäeläkelaitosten vakauden ja hyvän kunnon varmistaminen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisille viranomaisille annetaan tarvittavat keinot ja että niillä on tarvittava asiantuntemus, valmius ja toimivalta 1 kohdassa säädetyn valvonnan päätavoitteen toteuttamista varten.

46 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan laajuus

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuutta valvotaan, mukaan lukien tapauksen mukaan seuraavien osa-alueiden valvonta:

a) toiminnan edellytykset;

b) vakuutustekninen vastuuvelka;

c) vakuutusteknisen vastuuvelan rahoittaminen;

d) lakisääteiset omat varat;

e) käytettävissä oleva solvenssimarginaali;

f) vaadittu solvenssimarginaali;

g) sijoittamista koskevat säännöt;

h) sijoitusten hoito;

i) hallintojärjestelmä; ja

j) jäsenille ja etuudensaajille toimitettavat tiedot.

47 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan yleiset periaatteet

1. Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat vastuussa lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvonnasta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta perustuu tulevaisuuteen suuntautuvaan ja riskilähtöiseen lähestymistapaan.

3. Lisäeläkelaitosten valvonnassa on yhdistyttävä asianmukaisesti niiden ulkopuolella toteutetut toimet ja paikan päällä tapahtuvat tarkastukset ja.

4. Valvontaan liittyvää toimivaltaa on käytettävä oikea-aikaisesti ja oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset tarkastelevat asianmukaisesti toimiensa mahdollisia vaikutuksia unionin rahoitusjärjestelmien vakauteen, erityisesti hätätilanteissa.

▼B

48 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet puuttua toimintaan ja tehtävät

1. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä lisäeläkelaitoksella on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäisen tarkastuksen menettely.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan kaikkeen tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ne pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkaan rajoittamatta toimivaltaisten viranomaisten valvontavaltuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden määräämät hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

3. Jäsenvaltiot voivat päättää olla antamatta tämän direktiivin mukaisia hallinnollisia seuraamuksia koskevia sääntöjä sellaisten rikkomisten osalta, joihin sovelletaan niiden kansallisen oikeuden nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikoslainsäädännön säännökset.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset julkistavat ilman aiheetonta viivytystä kaikki hallinnolliset seuraamukset tai muut toimenpiteet, jotka on määrätty tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta ja joihin ei määräaikaan mennessä ole haettu muutosta, mukaan lukien tiedot rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä rikkomisesta vastuussa olevien henkilöiden henkilöllisyys. Jos toimivaltainen viranomainen kuitenkin katsoo, että oikeushenkilöiden tunnistetietojen tai luonnollisten henkilöiden henkilöllisyyden tai henkilötietojen julkistaminen on tällaisten tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkinnan, toimivaltainen viranomainen voi päättää lykätä seuraamusten julkistamista, luopua niiden julkistamisesta tai julkistaa ne anonyymisti.

5. Lisäeläkelaitoksen toiminnan kieltävä tai sitä rajoittava päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle lisäeläkelaitokselle. Tämä päätös on annettava tiedoksi myös vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka toimittaa sen kaikille toimivaltaisille viranomaisille, kun on kyse 11 artiklassa tarkoitetusta rajatylittävästä toiminnasta.

6. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös rajoittaa lisäeläkelaitoksen varojen vapaata käyttämistä tai kieltää sen kokonaan, erityisesti kun

a) lisäeläkelaitos ei ole muodostanut riittävää koko liiketoimintansa käsittävää vakuutusteknistä vastuuvelkaa tai sen varat ovat riittämättömät kattamaan vakuutusteknisen vastuuvelan;

b) lisäeläkelaitos ei enää täytä lakisääteisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.

7. Jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää niiden alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toiminnasta vastaavien henkilöiden kotijäsenvaltion oikeuden mukaisen toimivallan kokonaan tai osittain erityiselle edustajalle, joka on sopiva käyttämään tätä toimivaltaa.

▼B

8. Toimivaltainen viranomainen voi rajoittaa sen alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toimintaa tai kieltää sen kokonaan, erityisesti jos

a) lisäeläkelaitos ei turvaa eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien etuja asianmukaisesti;

b) lisäeläkelaitos ei enää täytä toiminnalle asetettuja edellytyksiä;

c) lisäeläkelaitos laiminlyö vakavasti siihen sovellettavan säännöstön mukaan sille kuuluvia velvoitteita;

d) lisäeläkelaitos ei rajatylittävässä toiminnassaan noudata ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimuksia.

9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisesti annettuihin lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvista lisäeläkelaitosta koskevat päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäviksi.

49 artikla

Valvojan tarkastusprosessi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittavat valtuudet tarkastella sellaisia strategioita, prosesseja ja raportointimenettelyjä, joita lisäeläkelaitokset ovat ottaneet käyttöön tämän direktiivin nojalla annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten noudattamiseksi, lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen.

Kyseisessä tarkastuksessa on otettava huomioon lisäeläkelaitosten toimintaolosuhteet ja tarvittaessa ulkoistettuja keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä niille suorittavat osapuolet. Tarkastukseen on sisällyttävä seuraavat osat:

a) hallintojärjestelmää koskevien laadullisten vaatimusten arviointi;

b) lisäeläkelaitokseen kohdistuvien riskien arviointi;

c) sen arviointi, kuinka lisäeläkelaitos kykenee arvioimaan ja hallitsemaan näitä riskejä.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on seurantavälineet, kuten stressitestit, joilla ne voivat todeta lisäeläkelaitoksen taloudellisten edellytysten heikkenemisen ja valvoa, kuinka heikkenemistä torjutaan.

3. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarvittavat valtuudet vaatia lisäeläkelaitoksia korjaamaan valvojan tarkastusprosessin aikana todetut heikkoudet ja puutteet.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava 1 kohdassa säädetyn tarkastuksen toteuttamisen vähimmäistiheys ja laajuus ottaen huomioon kyseisen lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden.

50 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettavat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikkien niiden alueella rekisteröityjen tai hyväksyttyjen lisäeläkelaitosten osalta tarvittavat valtuudet ja keinot

▼B

a) vaatia lisäeläkelaitosta, sen hallinto-, johto- tai valvontaelintä tai sen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavia tai keskeisiä toimintoja suorittavia henkilöitä toimittamaan sille milloin tahansa tietoa kaikista lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvistä seikoista tai kaikki lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

b) valvoa lisäeläkelaitoksen ja muiden yritysten tai lisäeläkelaitosten välisiä suhteita, kun lisäeläkelaitokset ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita toimintoja kyseisille yrityksille tai lisäeläkelaitoksille ja kun tapahtuu edelleenulkoistamista ja tällä on vaikutusta lisäeläkelaitoksen taloudelliseen asemaan tai se on tärkeää tehokkaan valvonnan kannalta;

c) saada seuraavat asiakirjat: oma riskienarviointi, selvitys sijoituspolitiikkaa koskevista periaatteista, vuositilinpäätös ja vuosikertomus sekä kaikki muut valvonnan kannalta välttämättömät asiakirjat;

d) vahvistaa, mitkä asiakirjat ovat tarpeen valvontaa varten, mukaan lukien

   i) sisäiset osavuosikatsaukset;

   ii) vakuutusmatemaattiset arviot ja yksityiskohtaiset olettamat;

   iii) varojen ja vastuiden vastaavuutta koskevat (”asset-liability”) -selvitykset;

   iv) todisteet sijoituspolitiikkaa koskevien periaatteiden noudattamisesta;

   v) todisteet suunnitelmien mukaisesta maksuosuuksien suorittamisesta;

   vi) edellä 29 artiklassa tarkoitetusta tilintarkastuksesta vastaavien henkilöiden kertomukset;

e) suorittaa tarkastuksia paikalla lisäeläkelaitoksen toimitiloissa ja tarvittaessa ulkoistettujen ja edelleenulkoistettujen toimintojen osalta ja tarkastaa, noudatetaanko toiminnassa valvontasääntöjä;

f) pyytää lisäeläkelaitoksilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista ja edelleenulkoistetuista toiminnoista.

51 artikla

Avoimuus ja vastuuvelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset suorittavat tässä direktiivissä säädetyt tehtävät avoimesti, riippumattomasti ja vastuullisesti huolehtien asianmukaisesti luottamuksellisten tietojen suojasta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava seuraavien tietojen julkistaminen:

a) ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevat lait, asetukset, hallinnolliset määräykset ja yleisohjeet sekä tieto siitä, onko jäsenvaltio päättänyt soveltaa tätä direktiiviä 4 ja 5 artiklan mukaisesti;

b) 49 artiklassa säädettyä valvojan tarkastusprosessia koskevat tiedot;

▼B

c) vakavaraisuuskehyksen soveltamiseen liittyviä keskeisiä seikkoja koskevat yhteen kootut tilastotiedot;

d) vakavaraisuusvalvonnan päätavoite ja tiedot toimivaltaisten viranomaisten pääasiallisista toiminnoista ja tehtävistä;

e) tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä koskevat säännöt.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niillä on käytössä ja ne soveltavat avoimia menettelyjä toimivaltaisten viranomaisten hallinto- ja johtoelinten jäsenten nimittämisessä ja erottamisessa.

2 LUKU

Salassapitovelvollisuus ja tietojenvaihto

52 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt, joilla varmistetaan, että salassapitovelvollisuus koskee kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita. Kyseiset henkilöt eivät saa ilmaista tehtäviään hoitaessa saamiaan luottamuksellisia tietoja muille henkilöille tai viranomaisille, paitsi sellaisessa tiivistetyssä tai yhteen kootussa muodossa, josta ei voida tunnistaa yksittäisiä lisäeläkelaitoksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta menettelyä rikosoikeuden piiriin kuuluvien tapausten osalta.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jos eläkejärjestelmä on purkumenettelyn kohteena, jäsenvaltiot voivat sallia, että luottamuksellisia tietoja luovutetaan siviili- tai kauppaoikeudellisessa menettelyssä.

53 artikla

Luottamuksellisten tietojen käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja tämän direktiivin nojalla, käyttävät näitä tietoja ainoastaan tehtäviensä hoidossa sekä

a) tarkastaakseen, että lisäeläkelaitokset täyttävät ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan aloittamista koskevat edellytykset ennen toimintansa aloittamista;

b) helpottaakseen lisäeläkelaitosten toiminnan seurantaa, mukaan lukien vakuutusteknisen vastuuvelan, vakavaraisuuden, hallintojärjestelmän ja jäsenille ja etuudensaajille toimitettujen tietojen seuranta;

c) määrätäkseen korjaavia toimenpiteitä, hallinnolliset seuraamukset mukaan lukien;

d) julkistaakseen kansallisen oikeuden sallimissa rajoissa kaikkia yksittäisiä lisäeläkelaitoksia koskevat keskeiset tulosindikaattorit, joista voi olla hyötyä jäsenille ja etuudensaajille, kun he tekevät eläkettään koskevia talouspäätöksiä;

▼B

e) valittaessaan toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä, jotka on tehty sellaisten säännösten mukaisesti, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä;

f) toimiakseen tuomioistuinmenettelyissä, jotka koskevat säännöksiä, joilla tämä direktiivi pannaan täytäntöön.

54 artikla

Euroopan parlamentin tutkintaoikeus

Edellä olevat 52 ja 53 artikla eivät vaikuta Euroopan parlamentille Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 226 artiklassa annettuun tutkintaoikeuteen.

55 artikla

Tietojenvaihto viranomaisten kesken

1. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä

a) tietojenvaihtoa samassa jäsenvaltiossa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;

b) tietojenvaihtoa eri jäsenvaltioissa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;

c) tietojenvaihtoa valvontatehtäviään hoitavien toimivaltaisten viranomaisten ja minkä tahansa seuraavien, samassa jäsenvaltiossa toimivien tahojen välillä:

   i) rahoitusalan yhteisöjen ja muiden rahoituslaitosten valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset;

   ii) viranomaiset tai elimet, joiden vastuulla on ylläpitää rahoitusjärjestelmän vakautta jäsenvaltioissa makrotason vakautta koskevien sääntöjen avulla;

   iii) eläkejärjestelmän purkamiseen ja muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvat elimet;

   iv) uudelleenjärjestelyelimet tai -viranomaiset, jotka pyrkivät säilyttämään rahoitusjärjestelmän vakauden;

   v) lisäeläkelaitosten, vakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevat henkilöt;

d) sellaisten tietojen luovuttamista eläkejärjestelmän purkamista hoitaville elimille, jotka ovat välttämättömiä niiden tehtävien hoitamiseksi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten, elinten ja henkilöiden vastaanottamiin tietoihin on sovellettava 52 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia sääntöjä.

3. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja seuraavien tahojen välillä:

a) viranomaiset, jotka ovat vastuussa eläkejärjestelmien purkamiseen sekä muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvien elinten valvonnasta;

▼B

b) viranomaiset, jotka ovat vastuussa lisäeläkelaitosten, vakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta;

c) lisäeläkelaitosten riippumattomat vakuutusmatemaatikot, jotka suorittavat näiden lisäeläkelaitosten valvontaa, ja näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevat elimet.

56 artikla

Tietojen toimittaminen keskuspankeille, rahapoliittisille viranomaisille, Euroopan valvontaviranomaisille ja Euroopan järjestelmäriskikomitealle

1. Edellä olevissa 52 ja 53 artiklassa ei estetä toimivaltaista viranomaista toimittamasta tietoja seuraaville tahoille niiden tehtävien hoitamiseksi:

a) keskuspankit ja muut elimet, jotka hoitavat vastaavaa tehtävää rahapoliittisina viranomaisina;

b) tapauksen mukaan muut maksujärjestelmien valvonnasta vastaavat viranomaiset;

c) Euroopan järjestelmäriskikomitea, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010 ([1]) perustettu Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010 ([2]) perustettu Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen).

2. Se, mitä 55–58 artiklassa säädetään, ei estä 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettuja viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 53 artiklassa mainittuihin tarkoituksiin.

3. Edellä olevien 1 ja 2 kohdan mukaisesti saatuihin tietoihin sovelletaan vähintään tässä direktiivissä säädettyjä salassapitovaatimuksia vastaavia vaatimuksia.

57 artikla

Tietojen luovuttaminen rahoituslainsäädännöstä vastaaville hallintoyksiköille

1. Se, mitä 52 artiklan 1 kohdassa, 53 artiklassa ja 58 artiklan 1 kohdassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta luottamuksellisten tietojen luovuttamista toimivaltaisten viranomaisten ja muiden sellaisten jäsenvaltioiden keskushallinnon yksiköiden välillä, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten, luottolaitosten, rahoituslaitosten, sijoituspalveluyritysten ja vakuutusyritysten valvontaa koskevan lainsäädännön täytäntöönpanosta tai näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

▼B

Näitä tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, kun se on tarpeellista vakavaraisuusvalvonnan ja lisäeläkelaitosten kriisien estämisen ja ratkaisemisen kannalta. Henkilöiden, joilla on pääsy tietoihin, on noudatettava salassapitovaatimuksia, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 2 kohdan soveltamista. Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 55 artiklan nojalla saatuja tietoja sekä paikalla tehdyissä tarkastuksissa saatuja tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, jos siihen on saatu nimenomainen suostumus toimivaltaiselta viranomaiselta, jolta tiedot ovat lähtöisin, tai sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa paikalla tehtävä tarkastus on tehty.

2. Jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskevia luottamuksellisia tietoja luovutetaan asianomaisen jäsenvaltion parlamentaarisille tutkintavaliokunnille ja tilintarkastustuomioistuimille sekä muille asianomaisessa jäsenvaltiossa tutkinnasta vastaaville elimille, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) elimillä on kansallisen oikeuden mukainen tehtävä tutkia tai tarkastaa sellaisten viranomaisten toimet, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten valvonnasta tai tällaista valvontaa koskevasta lainsäädännöstä;

b) tiedot ovat ehdottoman välttämättömiä a alakohdassa tarkoitetun tehtävän suorittamiseksi;

c) henkilöitä, joilla on pääsy tietoihin, koskevat kansallisen oikeuden mukaiset salassapitovaatimukset, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat;

d) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa luovuttaa ilman tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

58 artikla

Tietojenvaihtoa koskevat edellytykset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä 55 artiklan mukaisessa tietojenvaihdossa, 56 artiklan mukaisessa tietojen toimittamisessa ja 57 artiklan mukaisessa tietojen luovuttamisessa, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) tietojen vaihdon, toimittamisen ja luovuttamisen tarkoituksena on valvonnan harjoittaminen;

b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;

c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.

2. Se, mitä 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta rahoitusjärjestelmän vakauden ja eheyden lujittamiseksi tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai elinten kesken, jotka ovat vastuussa rahoittaviin yrityksiin sovellettavan yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkinnasta.

▼B

Ensimmäistä alakohtaa soveltavien jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) tiedot on tarkoitettu käytettäviksi seurantatehtävissä sekä 57 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa tutkinta- ja tarkastustehtävissä;

b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;

c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.

3. Jos 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai elimet turvautuvat jäsenvaltiossa seuranta- tai tutkimustehtäviensä hoitamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty näihin tehtäviin ja jotka eivät ole julkisen sektorin palveluksessa, sovelletaan 57 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta vaihtaa tietoja.

59 artikla

Vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle sellaisiin ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavat vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset, joita 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu eläkejärjestelmien järjestämistä koskeva kansallinen sosiaali- ja työoikeus ei koske.

2. Jäsenvaltioiden on saatettava nämä tiedot ajan tasalle säännöllisesti ja vähintään kahden vuoden välein, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen julkistaa nämä tiedot verkkosivustollaan.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

60 artikla

Jäsenvaltioiden, komission ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen välinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava sopivalla tavalla tämän direktiivin yhdenmukainen soveltaminen säännöllisen tietojen ja kokemusten vaihdon avulla tämän alan parhaiden käytäntöjen ja tiiviimmän yhteistyön kehittämiseksi, tapauksen mukaan työmarkkinaosapuolten osallistumisen mahdollistaen, jotta vältetään kilpailun vääristyminen ja luodaan tarvittavat edellytykset ongelmattomalle rajatylittävälle jäsenyydelle.

2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä lisäeläkelaitosten toiminnan valvonnan helpottamiseksi.

3. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tätä direktiiviä sovellettaessa tehtävä yhteistyötä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 mukaisesti ja asetuksen (EU) N:o 1094/2010 35 artiklan mukaisesti toimitettava viipymättä vakuutus ja lisäeläkeviranomaiselle kaikki tiedot, jota tämä tarvitsee tämän direktiivin ja mainitun asetuksen mukaisten tehtäviensä suorittamiseksi.

▼B

4. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista merkittävistä vaikeuksista, jotka aiheutuvat tämän direktiivin soveltamisesta. Komission, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sekä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

61 artikla

Henkilötietojen käsittely

Lisäeläkelaitosten ja toimivaltaisten viranomaisten on suorittaessaan tehtäviään tämän direktiivin puitteissa käsiteltävä henkilötietoja asetuksen (EU) 2016/679 mukaisesti. vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen noudattaa asetusta (EY) N:o 45/2001 henkilötietojen käsittelyssä, jota se suorittaa tämän direktiivin puitteissa.

62 artikla

Arviointi ja uudelleentarkastelu

1. Komissio tarkastelee viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2023 tätä direktiiviä ja raportoi sen täytäntöönpanosta ja vaikuttavuudesta Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa tarkastelussa keskitytään erityisesti

a) tämän direktiivin asianmukaisuuteen varovaisuusperiaatteen ja hallintotavan kannalta;

b) rajatylittävään toimintaan;

c) tämän direktiivin soveltamisesta saatuihin kokemuksiin ja sen vaikutukseen lisäeläkelaitosten vakauteen;

d) eläke-etuusotteeseen.

63 artikla

Direktiivin 2009/138/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/138/EY seuraavasti:

1) Korvataan 13 artiklan 7 kohta seuraavasti:

”7) ’jälleenvakuutuksella’ tai ’jälleenvakuutustoiminnalla’ jotain seuraavista toiminnoista:

a) toimintaa, jossa on kyse sellaisten riskien hyväksymisestä, jotka vakuutusyritys tai kolmannen maan vakuutusyritys taikka muu jälleenvakuutusyritys tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritys on luovuttanut;

b) kun on kyse Lloyd's-nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, toimintaa, jossa muu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys kuin vakuutuksenantajien yhteenliittymä Lloyd's hyväksyy Lloyd'sin jäsenen luovuttamia riskejä; tai

▼B

c) jälleenvakuutusyrityksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341 (*) soveltamisalaan kuuluvalle laitokselle tarjoamaa suojaa;

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EYVL L 354, 23.12.2016, s. 37).”;

2) Korvataan 308 b artiklan 15 kohta seuraavasti:

”15. Jos kotijäsenvaltiot tämän direktiivin tullessa voimaan sovelsivat direktiivin (EU) 2016/2341 4 artiklassa tarkoitettuja säännöksiä, ne voivat jatkaa 31 päivänä joulukuuta 2022 päättyvän siirtymäkauden ajan sellaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, jotka ne ovat antaneet direktiivin 2002/83/EY 1–19 artiklan, 27–30 artiklan, 32–35 artiklan ja 37–67 artiklan, sellaisena kuin ne ovat voimassa 31 päivänä joulukuuta 2015, noudattamiseksi.

Jos kotijäsenvaltio jatkaa tällaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, kyseisen kotijäsenvaltion vakuutusyritysten on laskettava vakavaraisuuspääomavaatimuksensa seuraavien erien summana:

a) vakuutusyritysten vakuutustoimintaa koskeva nimellinen vakavaraisuuspääomavaatimus, joka on laskettu ilman ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa direktiivin (EU) 2016/2341 4 artiklan mukaisesti;

b) ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa koskeva solvenssimarginaali, joka on laskettu direktiivin 2002/83/EY 28 artiklan noudattamiseksi annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti.

Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2017 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, olisiko ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaa jatkettava, ottaen huomioon tämän direktiivin johdosta unionin tai kansalliseen lainsäädäntöön tehdyt muutokset.”

▼M1

63 a artikla

Tietojen saatavuus eurooppalaisessa keskitetyssä yhteyspisteessä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava 10 päivästä tammikuuta 2030 alkaen, että kun lisäeläkelaitokset julkistavat tämän direktiivin 23 artiklan 2 kohdassa, 29 artiklassa ja 30 artiklassa tarkoitettuja tietoja, ne toimittavat kyseiset tiedot samanaikaisesti tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitetulle asiaankuuluvalle tiedonkeruuelimelle niiden asettamiseksi saataville Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2023/2859 ([1]) nojalla perustetussa eurooppalaisessa keskitetyssä yhteyspisteessä (ESAP).

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiedot täyttävät seuraavat vaatimukset:

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2023/2859, annettu 13 päivänä joulukuuta 2023, rahoituspalvelujen, pääomamarkkinoiden ja kestävyyden kannalta merkityksellisiin julkisesti saatavilla oleviin tietoihin keskitetyn pääsyn tarjoavan eurooppalaisen keskitetyn yhteyspisteen perustamisesta (EUVL L, 2023/2859, 20.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj).

▼M1

a) tiedot toimitetaan asetuksen (EU) 2023/2859 2 artiklan 3 alakohdassa määritellyssä tietojen poiminnan mahdollistavassa muodossa tai, jos unionin oikeudessa niin edellytetään, mainitun asetuksen 2 artiklan 4 alakohdassa määritellyssä koneluettavassa muodossa;

b) tietoihin liitetään seuraavat metatiedot:

i) kaikki sen lisäeläkelaitoksen nimet, johon tiedot liittyvät;

ii) asetuksen (EU) 2023/2859 7 artiklan 4 kohdan b alakohdan nojalla täsmennetty lisäeläkelaitoksen oikeushenkilötunnus;

iii) mainitun asetuksen 7 artiklan 4 kohdan d alakohdan nojalla täsmennetty lisäeläkelaitoksen kokoluokka;

iv) mainitun asetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla luokiteltu tietojen tyyppi;

v) maininta siitä, sisältyykö tietoihin henkilötietoja.

2. Sovellettaessa 1 kohdan b alakohdan ii alakohtaa jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset hankkivat oikeushenkilötunnuksen.

3. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen asettamiseksi saataville ESAPissa jäsenvaltioiden on nimettävä viimeistään 9 päivänä tammikuuta 2030 vähintään yksi asetuksen (EU) 2023/2859 2 artiklan 2 alakohdassa määritelty tiedonkeruuelin ja ilmoitettava asiasta Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaiselle.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava 10 päivästä tammikuuta 2030 alkaen, että tämän direktiivin 48 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut tiedot asetetaan saataville ESAPissa. Tätä varten asetuksen (EU) 2023/2859 2 artiklan 2 alakohdassa määritelty tiedonkeruuelin on toimivaltainen viranomainen.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiedot täyttävät seuraavat vaatimukset:

a) tiedot toimitetaan asetuksen (EU) 2023/2859 2 artiklan 3 alakohdassa määritellyssä tietojen poiminnan mahdollistavassa muodossa;

b) tietoihin liitetään seuraavat metatiedot:

i) henkilön, jolle hallinnollinen seuraamus tai muu toimenpide on määrätty ja johon tiedot liittyvät, kaikki nimet;

ii) asetuksen (EU) 2023/2859 7 artiklan 4 kohdan b alakohdan nojalla täsmennetty sen henkilön, jolle hallinnollinen seuraamus tai muu toimenpide on määrätty, mahdollinen oikeushenkilötunnus;

iii) mainitun asetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla luokiteltu tietojen tyyppi;

iv) maininta siitä, sisältyykö tietoihin henkilötietoja.

▼M1

5. Jotta voidaan varmistaa 1 kohdan mukaisesti toimitettujen tietojen tehokas kerääminen ja hallinnointi, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnoksia teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa täsmennetään seuraavat:

a) muut tietoihin liitettävät metatiedot;

b) tietoihin sisältyvän datan rakenne;

c) mitkä tiedot on toimitettava koneluettavassa muodossa ja mitä koneluettavaa muotoa tällaisissa tapauksissa on käytettävä.

Edellä olevan c alakohdan soveltamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen arvioi erilaisten koneluettavien muotojen etuja ja haittoja ja suorittaa asianmukaisia käytännön testejä.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseiset teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti.

6. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa tarvittaessa ohjeita sen varmistamiseksi, että 5 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti toimitetaan oikeat metatiedot.

▼B

64 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2019. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Niissä on myös mainittava, että voimassa olevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä olevat viittaukset tällä direktiivillä kumottuihin direktiiveihin on katsottava viittauksiksi tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

65 artikla

Kumoaminen

Kumotaan 13 päivästä tammikuuta 2019 direktiivi 2003/41/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä I olevassa A osassa mainituilla direktiiveillä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tuossa osassa mainittuja soveltamispäiviä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin 2003/41/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

▼B

66 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

67 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼B

LIITE I

A OSA

Kumottu direktiivi ja luettelo sen muutoksista

(65 artiklassa tarkoitettu)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).	
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).	Vain 303 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/78/EU (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 120).	Vain 4 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).	Vain 62 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/14/EU (EUVL L 145, 31.5.2013, s. 1).	Vain 1 artikla

B OSA

Määräajat saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä ja soveltamiselle

(65 artiklassa tarkoitettu)

Direktiivi	Määräpäivä saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä	Soveltamispäivä
2003/41/EY	23.9.2005	23.9.2005
2009/138/EY	31.3.2015	1.1.2016
2010/78/EU	31.12.2011	31.12.2011
2011/61/EU	22.7.2013	22.7.2013
2013/14/EU	21.12.2014	21.12.2014

▼B

LIITE II

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
3 artikla	3 artikla
4 artikla	4 artikla
5 artikla	5 artikla
6 artiklan a alakohta	6 artiklan 1 kohta
6 artiklan b alakohta	6 artiklan 2 kohta
6 artiklan c alakohta	6 artiklan 3 kohta
6 artiklan d alakohta	6 artiklan 4 kohta
6 artiklan e alakohta	6 artiklan 5 kohta
6 artiklan f alakohta	6 artiklan 6 kohta 6 artiklan 7 kohta
6 artiklan g alakohta	6 artiklan 8 kohta
6 artiklan h alakohta	6 artiklan 9 kohta
6 artiklan i alakohta	6 artiklan 10 kohta
6 artiklan j alakohta	6 artiklan 11 kohta 6 artiklan 12–19 kohta
7 artikla	7 artikla
8 artikla	8 artikla
9 artiklan 1 kohdan a alakohta	9 artikla
9 artiklan 1 kohdan c alakohta	10 artiklan 1 kohdan a alakohta
9 artiklan 1 kohdan e alakohta	10 artiklan 1 kohdan b alakohta
9 artiklan 2 kohta	10 artiklan 2 kohta
20 artikla ja 9 artiklan 5 kohta	11 artikla 12 artikla
15 artiklan 1–5 kohta	13 artiklan 1–5 kohta
15 artiklan 6 kohta	
16 artikla	14 artikla
17 artikla	15 artikla
17 a artiklan 1–4 kohta	16 artiklan 1–4 kohta
17 a artiklan 5 kohta	
17 b artikla	17 artikla
17 c artikla	
17 d artikla	18 artikla
18 artikla	19 artikla 20 artikla 21 artikla

▼B

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
9 artiklan 1 kohdan b alakohta	22 artiklan 1 kohta 22 artiklan 2–7 kohta 23 artikla 24 artikla 25 artikla 26 artikla 27 artikla 28 artikla
10 artikla	29 artikla
12 artikla	30 artikla
9 artiklan 4 kohta	31 artiklan 1 kohta 31 artiklan 2–7 kohta
19 artiklan 1 kohta	32 artikla
19 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	33 artiklan 1 kohta 33 artiklan 2 kohta
19 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	33 artiklan 3 kohta
19 artiklan 3 kohta	33 artiklan 4 kohta 33 artiklan 5–8 kohta 34 artiklaa 35 artikla 36 artikla
9 artiklan 1 kohdan f alakohta	37 artiklan 1 kohta
11 artiklan 4 kohdan c alakohta	37 artiklan 2 kohta
11 artiklan 2 kohdan b alakohta	37 artiklan 3 kohta 37 artiklan 4 kohta 38 artikla 39 artikla 40 artiklan 1 kohdan a–c alakohta
11 artiklan 4 kohdan b alakohta	40 artiklan 1 kohdan d alakohta 40 artiklan 2 kohta 41 artikla 42 artikla
11 artiklan 5 kohta	43 artikla
11 artiklan 2 kohdan a alakohta	44 artiklan a alakohta
11 artiklan 3 kohta	44 artiklan b alakohta 44 artiklan c alakohta 45 artikla 46 artikla 47 artikla
14 artiklan 1 kohta	48 artiklan 1 kohta
14 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	48 artiklan 2 kohta 48 artiklan 3–5 kohta
14 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	48 artiklan 6 kohta
14 artiklan 3–5 kohta	48 artiklan 7–9 kohta 49 artikla
13 artiklan 1 kohta	50 artikla
13 artiklan 2 kohta	

▼B

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
	51 artikla 52 artikla 53 artikla 54 artikla 55 artikla 56 artikla 57 artikla 58 artikla
20 artiklan 11 kohdan ensimmäinen alakohta	59 artiklan 1 kohta
20 artiklan 11 kohdan toinen alakohta	59 artiklan 2 kohta
20 artiklan 11 kohdan kolmas ja neljäs alakohta	
21 artikla	60 artikla 61 artikla 62 artikla 63 artikla
22 artikla	64 artikla 65 artikla 66 artikla 67 artikla